

ŽIV LJENJE Z JEZUSOM

Nova zaveza v sodobnem jeziku

APD

2 JN

3 JN

Življenje z Jezusom

Nova zaveza v sodobnem jeziku, 2. zvezek:

Apostolska dela, Drugo Janezovo pismo in Tretje Janezovo pismo

Pilotski katehetski, pastoralni in založniški projekt priprave novozaveznih besedil v sodobnem jeziku

Prevod besedila: Matjaž Črnivec in Janez Jeromen ml.

Jezikovni pregled: Jože Kurinčič in p. Jernej Kurinčič

Eksegetski pregled prevoda: dr. Marijan Peklaj in Gorazd Kocijančič

Vse vabimo, da nam sporočite predloge za popravke in izboljšave besedila

Zadnja različica besedila je na voljo na: <http://zivo.svetopismo.si>

Pridružite se pogovorom v skupnosti na Facebooku:

www.facebook.com/zivljenje Jezusom

Izdali:

Društvo Svetopisemska družba Slovenije

Društvo SKAM – Skupnost katoliške mladine

Obiščite naši spletni strani: www.svetopismo.si in www.drustvo-skam.si

Založilo: Društvo Svetopisemska družba Slovenije, Ljubljana 2013

Pilotski projekt sodobnega prevoda svetopisemskega besedila za katehetske potrebe zadnje triade in mladih poteka z vednostjo Slovenskega katehetskega urada, sklep 24. seje SKU, 5. decembra 2011.

CL531: UBS-SDS – 2013 – 12 K

Naklada: 12.000 izvodov • Cena: 2,50 €

Oblikovanje: Studio oko, Nives Okorn

© 2013 Društvo Svetopisemska družba Slovenije

CIP - Kataložni zapis o publikaciji

Narodna in univerzitetna knjižnica v Ljubljani

27-246(02.053.2)

ŽIVLJENJE z Jezusom : nova zaveza v sodobnem jeziku. [Zv. 2, Apostolska dela, Drugo Janezovo pismo in Tretje Janezovo pismo] / [prevod besedila Matjaž Črnivec in Janez Jeromen ml.]. - Ljubljana : Društvo Svetopisemska družba Slovenije, 2013

ISBN 978-961-6726-13-9

ISBN 978-961-6726-22-1 (pdf)

1. Biblija. N. T. [slovenski jezik]

268758528

VSEBINA

Knjižici na pot	5
Za začetek	6
»Kako bi Jezus to povedal danes«.....	7
Apostolska dela	11
Drugo Janezovo pismo.....	99
Tretje Janezovo pismo	101
Ugrizni v Besedo	105

KNJIŽICI NA POT ...

Gospod nagovarja svoje ljudstvo kot svojo izvoljenko tudi s temi besedami: »Zato, glej, jo povabim, popeljem jo v puščavo in spregovorim ji na srce« (Oz 2,16). Spregovorim ji: Ne na uho – temveč na srce!

Dragi mladi! Tudi po besedilih v tej knjižici vam Gospod želi spregovoriti na srce. Zato ji tudi vi prisluhnite ne samo z ušesom – temveč tudi s srcem. »Kdor hoče videti, mora gledati s srcem« (Mali princ). Tudi kdor hoče slišati, mora prisluhniti s srcem.

Kakor pravijo modri v pregovorih: »Nagni svoje uho in poslušaj besede modrih, nastavi svoje srce za moje spoznanje!« (Prg 22,17) Gospod naj vam odpira srce, kakor ga je odprl trgovki v Filipih, da je pazila na Pavlove besede (Apd 16,14).

Dr. Jurij Bizjak, koprski škof

ZA ZAČETEK ...

»Sveto pismo, aha, to je tista knjiga, kjer se v imenu Boga pobijajo in kri zaklanih živali teče v potokih.« – »Ki je polna nerazumljivih izjav neke primitivne kulture.« – »Ta knjiga je predebela in pretežka, da bi jo bral.« – »Ni napeta, pač ni primerjave z Gospodarjem prstanov.«

Takih in podobnih izjav in predsodkov je mnogo.

»Sveto pismo nam v glavnem danes ni blizu. Ker je nastajalo pred mnogimi časi v drugi in drugačni kulturi, celo njene najenostavnejše pripovedi za razumevanje zahtevajo tečaj iz judovske kulture, diplomu iz primerjalne književnosti in znanje hebrejščine, aramejščine in stare grščine.«

Tudi tako bi kdo lahko rekel. Pa ni nujno, da je res. Sicer drži, da nas in pisatelje Svetega pisma ločujejo mnoga stoletja, da niso imeli mobilnih telefonov, iPoda in slušalk v ušesih, da so se podili za ovčami in ne po spletu. A v nekaterih stvareh smo si ljudje, ne glede na kulturo, neverjetno podobni. Nekatera vprašanja se postavljajo prav vsakemu, ne glede na tehniko, ki ga obkroža: »Kdo sem? Kaj bi rad v življenju? Zakaj se mi dogaja krivica? Zakaj je toliko hudega in trpljenja na svetu? Če je Nekdo nad nami, zakaj tega ne prepreči?«

In Sveto pismo dobro odgovarja na ta vprašanja. Zraven pa nosi še sporočilo, ki je res za ves svet, ne glede na razlike v rasi, jeziku, znanju: »Bog drži z nami! Jezus, ki je Bog, je postal človek. Ker nas ljubi, se je rodil med nas, živel skromno med nami, nam pokazal resnico in umrl za nas na križu. Bog, kajne?!«

Skupini prijateljev, ki imamo Sveto pismo radi, se nam je zdelo škoda, da bi knjiga s tako fantastičnim sporočilom samo zaradi jezikovnih posebnosti in kulturnih razlik ostala oddaljena od ljudi, sploh od mladih. Zato smo si zadali nalogo, da Sveto pismo prenesemo v jezik in obliko, ki bo bližje današnjemu (mlademu) bralcu, da bo v njej lažje začutil vzdušje in razmišljanje pisca. Branje tega prevoda je lahko

dobrodošla pomoč, da boste bolje razumeli svetopisemsko besedilo, ko ga boste recimo slišali prebranega pri obredih. Hkrati je to povabilo, »izziv«, da kdaj vzamete v roke tudi Standardni ali kateri drugi slovenski prevod, v katerem se močneje izražajo značilnosti izvirnega jezika in časa.

Želimo in upamo, da vam bo neverjetna pripoved o vstopu Boga v človekovo življenje in njegovo zgodovino odprla oči in osvobodila srce za srečo. To nam namreč želi podariti. In o tem ne moremo molčati ...

"KAKO BI JEZUS TO PAVEDAL DANES"

Prevajanje Svetega pisma je delo, ki ni nikoli dokončano. Spreminja se jezik, v katerega prevajamo, pa tudi naše védenje o pomenu starodavnih besedil. Poleg tega so strokovnjaki za prevod prišli do ugotovitve, da en sam prevod katerega koli besedila ne more zadostiti vsem zahtevam, temveč so za različne potrebe in za različne ciljne publike nujne različne vrste prevodov. Pri Svetem pismu se omenjajo vsaj tri: liturgični prevod, literarni prevod in smiselni prevod. Dosedanji slovenski prevodi spadajo v prvo ali drugo skupino (najpogosteje nekam vmes), besedilo, ki je pred nami, pa predstavlja prvi dosledno izpeljan smiselni prevod kakšne svetopisemske knjige.

Prevod po smislu se osredotoča na *pomen* izvirnih besedil in posveča manj pozornosti njihovi *obliki* (besednemu redu, prisposodbam, literarnim figuram itn.). Glavna naloga takšnega prevoda je premostiti razdaljo med sodobnim človekom in pisci svetopisemskih tekstov. Ločita nas dve tisočletji in precejšnja razlika med bližnjevzhodno semitsko kulturo ter sodobnim evropskim načinom mišljenja in izražanja.

Prevod, ki je pred nami, je namenjen mladim in tistim, ki jim je »cerkvena govorica« tuja. Dejstvo, da je evangeljsko sporočilo zaklenjeno v nekakšen religiozni jezik, lahko nehote kaže na njegovo omejeno

veljavo, namesto da bi se poudarila njegova univerzalnost, ki presega delitev na »Juda in Grka«, na religiozne in nereligiozne. Poleg tega je obstoj evangelija *zgolj* v obliki nekega »notranjega jezika«, ki ga razumejo samo posvečeni, slab za to, kako Cerkev razume samo sebe, saj spodbuja njeno zapiranje vase, namesto da bi bila prav v moči tega sporočila orodje odrešenja za vse ljudi.

Pri smiselnem prevajanju Svetega pisma, ki je osredotočeno na *evangelij*, na učinkovito sporočilo o Jezusu za določeno ciljno publiko, nikakor ne gre za njegovo poenostavitev ali poplitvenje. Takšen prevod je težko in odgovorno delo, ki zahteva še večjo strokovno podkovanost in jezikovno občutljivost kakor tipičen dobesedni prevod. Gre za delo, ki je *dvojno vezano*. Po eni strani gre za popolno, dosledno zvestobo izvirniku: izraženo naj bo to, samo to in nič drugega kakor to, kar je v izvirnem tekstu; to vsebino je potrebno najprej objektivno ugotoviti s čimbolj dosledno in natančno eksegezo. Po drugi strani pa je vezano na ciljni jezik: kako to vsebino izraziti v *naravnih oblikah* sodobnega jezika. Pri takšnem prevajanju imamo vedno pred seboj tole vprašanje oziroma molitev: če bi Jezus ali evangelist izrekal in pisal te stavke *danes*, današnjim ljudem – kako bi jih povedal?

Pri odločitvi za takšno vsakdanjo in živo govorico je odločilnega pomena dejstvo, ki so ga osvetlila arheološka odkritja zadnjih stotih let. Pokazala so namreč, da je Nova zaveza napisana v preprostem jeziku vsakdanjega sporočanja. *Koiné* grščina, v kateri je zapisana, je govornica, ki je bila razširjena po vsem helenističnem svetu in je imela vlogo današnje angleščine. V njej so pisali besedila za vsakdanjo rabo: nakupovalne sezname, korespondenco, dogovore ipd. Resna filozofska in literarna dela so se v antiki obvezno pisala v *klasični grščini*, novozavezni pisci pa so to načelo namerno prekršili in izbrali preprostejšo in dostopnejšo raven splošnega sporočanja. Teologija razlaga, da je Kristus izpraznil samega sebe, se ponižal in sprejel krhko človeško naravo (prim. Flp 2,6–8). Temu spoznanju na besedilni ravni ustreza sestop sporočila, ki govori o Njem, v nizko, preprosto in vsakdanjo govorico. Cilj smiselnega

prevoda je opozoriti na to teološko in misijonsko razsežnost izvirnega besedila ter mu najti čim zvestejšo ustreznico v sodobnem jeziku.

Z novim načinom prevajanja biblijskih besedil se torej želimo približati izvornim ciljem te dejavnosti, ki je v osnovi misijonarsko naravnana in se opira na moč Božjega sporočila in na pričevanje Duha. Novi prevod je tako lahko pripomoček za bralce, s katerim se bodo bližali drugim prevodom in tudi izvirnemu besedilu.

*Društvo Svetopisemska družba Slovenije
Društvo SKAM – Skupnost katoliške mladine
November 2011*

*Znak ugriznjene ribe ob besedilu kaže na »Ugrizni v Besedo
– skozi šest puščav z Jezusom«. Glej str. 105–107.
Siva številka in črta označujeta odlomke s tega seznama.*

DELOVANJE JEZUSOVIH ODPOSLANCEV

PRVI DNEVI KRŠČANSKE SKUPNOSTI

1

Dragi g. Teófil!

V svoji prvi knjigi sem predstavil začetek Jezusovega delovanja in učenja. Opisal sem vse, kar je delal, do takrat, ko ga je Bog vzel v nebesa. Če povzamem: Jezus je umrl na križu in nato svojim učencem jasno pokazal, da živi. To je prepričljivo dokazal na različne načine. Štirideset dni je prihajal k njim in jim govoril, da se začneja Božja vladavina. Preden se je dvignil v nebo, pa je v moči Svetega Duha svojim izbranim odposlancem dal nekaj pomembnih navodil.

Ko so bili torej nekega dne skupaj, jim je naročil: »Ne odhajate še iz Jeruzalema, ampak počakajte na dar, ki ga je obljubil moj Oče. O tej obljubi sem vam že govoril. Janez je namreč ljudi krščeval s tem, da jih je potopil v vodo, vi pa boste v nekaj dneh krščeni tako, da vas bo Bog potopil v Svetega Duha.«

Ko so se učenci tako shajali z Jezusom, so ga kar naprej spraševali: »Gospod, ali ni zdaj končno pravi trenutek, da s svojo vladarsko oblastjo obnovite našo izraelsko državo?«

»Samo Oče odloča o tem, kdaj se bo to dokončno zgodilo,«

je odgovoril Jezus. »Ne sprašujte se, kdaj bo nastopila prihodnja doba. Obljuba se v resnici začenja uresničevati že zdaj: napolnil vas bo Sveti Duh in z močjo, ki vam jo bo dal, boste pričali zame. Vsem ljudem boste z besedo in dejanjem pokazali, da sem že zavladal. Začeli boste v Jeruzalemu, nadaljevali v pokrajinah Judeji in Samariji ter nato šli po vsem svetu.«

Po teh besedah se je Jezus pred njihovimi očmi dvignil v oblak in ta ga je zakril, tako da ga niso več videli. Učenci so še kar naprej gledali v nebo, kamor je šel. Medtem sta se poleg njih pojavila dva človeka, oblečena v belo.

»Dragi Galilejci,« sta rekla, »kaj še naprej stojite tukaj in gledate navzgor? Videli ste, kako je Bog Jezusa zdaj vzel v nebo. Toda gotovo se bo vrnil – točno tako, kakor je odšel.«

Oljska gora, kjer se je to zgodilo, je od Jeruzalema oddaljena kakšen kilometer. Navzoči so bili Jezusovi odposlanci:

- Peter,
- Janez,
- Jakob,
- Andrej,
- Filip,
- Tomaž,
- Bartolomej,
- Matej,
- Alféjev sin Jakob,
- Simon Skrajnež,
- Jakobov sin Juda.

Ti so se vrnili v mesto. V zgornjem nadstropju hiše, kjer so stanovali, so se vsi skupaj posvetili vztrajni molitvi. Pridružile so se jim tudi Jezusove učenke in Marija, Jezusova mati, ter njegovi bratje.

Nekaj dni zatem se je tam zbralo okrog sto dvajset Jezusovih učencev. Peter je vstal in jih nagovoril:

Dragi prijatelj!

Kralj David je v moči Svetega Duha že zdavnaj napovedal, kaj se bo zgodilo z Judom Iškarijotom. Tako je moralo biti in svetopisemska napoved se je zdaj izpolnila. Juda je bil del naše skupine in Bog mu je dal službo odposlanca, on pa je postal vodič tistim, ki so prišli aretirat Jezusa. Z zaslužkom od svoje izdaje je kupil neko zemljišče. Tam se je zgodilo, da je obležal z obrazom na tleh in z razparanim trebuhom, tako da mu je drobovje pogledalo iz telesa. To se je razvedelo po vsem Jeruzalemu. Zato tisto zemljišče imenujejo Hakeldamá, kar v aramejščini pomeni »Krvavo polje«.

V Knjigi psalmov piše:

»Njegov dom naj se izprazni,
nihče naj ne stanuje v njem!

In njegovo službo naj dobi kdo drug!«

Torej moramo najti nekoga, ki ga bo nadomestil. To je lahko samo kdo, ki je bil zraven ves čas, ko je med nami živel in deloval Vladar Jezus – od takrat, ko ga je krstil Janez, do takrat, ko ga je Bog vzel v nebo. Edino tak očividec bo lahko skupaj z nami razglašal, da se je Jezus vrnil v življenje.

Prisotni so predlagali dva: Jožefa in Matija. (Jožefu so sicer rekli Bársaba, imel pa je tudi rimsko ime Jústus.) Nato so molili:

»O Vladar Jezus, Juda se je izneveril vlogi odposlanca. Umrli je in odšel, kamor si zasluži. Ti veš, kaj je v vsakem človeku. Pokaži, koga od teh dveh si izbral, da ga zamenja.«

Žrebali so in izbran je bil Matija, ki se je tako pridružil enajsterici odposlancev.

DOBRA NOVICA ZA JERUZALEM

2 Na judovski praznik binkošti, ki je bil petdeseti dan po praznovanju pashe, so bili vsi Jezusovi učenci skupaj. Nenadoma

se je z neba zaslišal hrup, podoben bučanju močnega vetra. To bobnenje je napolnilo vso hišo, v kateri so bili. Tedaj so zagledali nekaj podobnega ognju. Plamen se je razdelil, in ognjeni jeziki so se spustili na vsakega od njih. Vse je napolnil in prevzel Sveti Duh. Začeli so govoriti v raznih tujih jezikih; vsak je izgovarjal to, kar mu je v usta položil Duh.

Jeruzalem je bil zaradi praznika poln judovskih vernikov, ki so kot romarji prišli tja iz vseh dežel sveta. Zaradi trušča se je hitro zbrala pisana množica, ki kar ni mogla verjeti svojim ušesom. Vsak je namreč lahko slišal, da govorijo v njegovem jeziku. Bili so čisto iz sebe od presenečenja.

»Ali niso to Galilejci?« so se čudili. »Zakaj potem govorijo v naših maternih jezikih? Tukaj smo Parti, Médijski in Elámci; tukaj so ljudje iz Mezopotámije, Judeje, Ponta, iz province Azije, iz Frígije in Pamfílije, potem ljudje iz Egipta in iz libijskih krajev blizu Ciréne ter tisti s Krete; tukaj so Arabci, pa tudi ljudje iz Rima; nekateri so Judi po rodu, drugi pa so se v judovsko vero spreobrnili. Vsi slišimo, kako nam ti ljudje v naših jezikih govorijo o velikih in čudovitih stvareh, ki jih je storil Bog.«

Bili so čisto iz sebe. Drug drugega so zmedeno spraševali, kaj naj to pomeni. Nekateri pa so se vsemu skupaj smejali, češ: »Ti so se ga pa res dobro napili!«

Tedaj se je Peter skupaj s preostalo enajsterico postavil pred množico in jo nagovoril:

Dragi Judi in vsi vi, ki ste prišli v Jeruzalem!

Prosim, prisluhnite mi, tole vam moram povedati! Tile nikakor niso pijani. Motite se, nenazadnje je ura šele devet zjutraj. Ne, ampak pred vašimi očmi se izpolnjuje napoved preroka Joéla:

»Tako govori Bog:
Na koncu časov

bom s svojim Duhom preplaval vse človeštvo.
 Vaše sinove in hčere bom navdihoval,
 da bodo govorili v mojem imenu,
 mladini bom pošiljal prodorna videnja,
 starim ljudem pa pomenljive sanje.
 Svojim služabnikom,
 tako moškim kakor ženskam,
 bom dal svojega Duha
 in govorili bodo s preroškim navdihom.
 Pred velikim in sijajnim dnem Božje sodbe
 bom naredil svarilna znamenja
 povsod, na nebu in na zemlji:
 prelivala se bo kri,
 gorelo bo in dvigali se bodo oblaki dima;
 sonce bo potemnelo
 in luna bo krvavo rdeča.
 Bog pa bo rešil vsakogar,
 ki ga bo priznal in ga prosil za pomoč.«

Dragi Izraelci! Naj vam spregovorim o Jezusu iz Nazareta. Dobro veste, kako je Bog jasno pokazal, da ga pošilja on sam. Spomnite se vseh neverjetnih čudežev, ki jih je naredil. Ti čudeži so dokaz, da je prek Jezusa deloval Bog. Vi pa ste ga izročili Rimljanom, ki sploh ne vejo za Božje zakone, in dosegli njegovo usmritev na križu. Bog je sicer vedel, kaj se bo zgodilo, vendar je pustil, da ste to storili. Tako je uresničil točno določen načrt, ki si ga je zadal vnaprej. Vi ste ga usmrtili, on pa ga je osvobodil smrti in ga vrnil nazaj v življenje. Smrt je nad njim izgubila vsako moč. O tem je govoril že kralj David, ki je Mesiju položil v usta naslednje besede:

»Boga imam vedno pred očmi
 in ob njem sem na varnem,

zato sem poln veselja
in vriskam od sreče.
Čeprav bom umrl, sem poln upanja,
saj vem, da me ne boš pustil v svetu mrtvih.
Tvoj posvečenec sem,
zato ne boš dovolil, da mi telo strohni v grobu.
Pokazal si mi pot v življenje,
v tvoji bližini bom prekipeval od veselja.«

Dragi rojaki! Povejmo odkrito, kaj se je zgodilo z našim očakom Davidom. Umrl je in bil pokopan; njegov grob je še vedno tukaj. Toda bil je prerok in je dobro vedel, kaj mu je bilo obljubljen. Bog se je zavezal in prisegel, da bo enega izmed njegovih potomcev povzdignil v kralja, kakor je bil on. David je videl, kaj bo Bog storil v prihodnosti, zato je v omenjenem psalmu govoril o Mesijevi vrnitvi v življenje. Prav za Mesija namreč velja, da ga »Bog ni pustil v svetu mrtvih« in da »njegovo telo ni strohnelo v grobu«.

Zdaj pa vam mi vsi lahko povemo, da je Bog znova oživil tega Jezusa! To smo videli na lastne oči. Potem ga je dvignil na častno mesto poleg sebe v nebesih. Tam je Jezus od Boga, svojega Očeta, prejel Svetega Duha, ki nam je bil obljubljen. Zdaj nas je preplaval z njim – to je to, kar se tukaj dogaja.

Saj se vendar David ni dvignil v nebesa, ampak je sam povedal takole:

»Bog je rekel mojemu Vladarju:
Sédi k meni, na častno mesto,
dokler ne porazim tvojih sovražnikov.«

Vsemu izraelskemu narodu naj bo torej brez dvoma jasno: tega Jezusa, ki ste ga vi poslali v smrt na križu, je Bog postavil za Vladarja in Mesija.

Poslušalci so bili globoko pretreseni. »Prijetelji, kaj naj zdaj naredimo?« so vprašali Petra in druge odposlance.

»Spremenite svoje življenje!« je odgovoril Peter. »Dajte se krstiti: nad vami bo izrečeno ime Mesija Jezusa in s tem boste priznali, da mu pripadate. Tako vam bo Bog oprostil grehe in dobili boste njegov dar, Svetega Duha. Tega je Bog obljubil vam in vašim potomcem, pa tudi mnogim drugim, ki jih bo povabil k sebi drugje po svetu.«

Peter je nadaljeval svoj govor in jih prepričeval še z mnogimi drugimi dokazi. Opozarjal jih je in spodbujal: »Rešite se iz te pokvarjene družbe!« Mnogi so sprejeli to, kar je govoril, in se dali krstiti. Tistega dne se je Jezusovim učencem pridružilo kakih tri tisoč ljudi.

Vsa krščanska skupnost je predano poslušala Jezusove odposlance, ki so jih vsak dan učili o Jezusu. Drug drugemu so si pomagali kakor velika družina. Skupaj so jedli Gospodovo večerjo in se posvečali molitvi. Odposlanci so delali mnoge osupljive čudeže, ki so vsem ljudem kazali, da med njimi zares deluje Bog. Vsi kristjani so bili tesno povezani. Vse je bilo v skupni lasti. Eden za drugim so prodajali posesti in drugo lastnino ter delili izkupiček med vse. Vsak je dobil, kolikor je potreboval. Vsak dan so se redno srečevali v templju, po svojih domovih pa so se shajali na Gospodovi večerji. Radodarno in gostoljubno so se družili ob jedi, prekipevali od veselja in slavili Boga za njegovo dobroto. Ves Jeruzalem jih je imel rad in Bog je dajal, da je število rešenih iz dneva v dan raslo.

3 Nekega dne sta tako šla Peter in Janez v tempelj. Bilo je ob treh popoldne, ob času popoldanske molitve. Ravno takrat so pred tempeljska vrata prinesli nekega berača, ki je bil hrom že od rojstva. Ta vrata so se imenovala Lepa vrata. Vsak dan so ga nosili tja, da bi lahko ljudi, ki so hodili v tempelj, prosil za denar.

Ko je ta človek zagledal Petra in Janeza, je tudi njiju prosil, naj se ga usmilita in mu kaj dasta. Peter pa se je zazrl naravnost vanj.

»Poglej naju,« mu je rekel.

Človek je torej gledal vanju in čakal, kdaj bo kaj dobil.

»Denarja nimam,« je rekel Peter, »dal pa ti bom to, kar imam. Sklicujem se na Mesija Jezusa iz Nazareta in ti v njegovem imenu ukazujem: postavi se pokonci in hodi!«

Peter je prijel hromeza za desnico in ga dvignil. Takoj so se mu okrepila stopala in gležnji. Skočil je pokonci in začel hoditi. Skupaj z njima je šel v tempelj, kjer je hodil naokrog, poskakoval in slavil Boga. To so videli vsi. Prepoznali so ga: to je bil berač, ki je vedno sedel pri Lepih vratih. Bili so čisto iz sebe. Niso in niso mogli razumeti, kaj se je zgodilo z njim. Vsi v templju so presenečeno gledali, kako se ta človek drži Petra in Janeza. Sledili so jim v predprostor, ki se je imenoval Salomonova avla. Ko je Peter videl, da se zbira množica, jih je nagovoril:

Dragi Izraelci!

Kaj se čudite? Kaj gledate v naju? Ali mislite, da imava kakšno posebno moč? Ali mislite, da je ta človek shodil, ker sva tako zelo duhovna? Ne, temveč je to storil Bog, ki so ga častili naši predniki, Bog Abrahama, Izaka in Jakoba. S tem čudežem je pokazal veličastno moč svojega izbranega služabnika Jezusa. Vi ste ga izdali. Na sodbi ste se postavili proti njemu, tudi ko ga je Pilat hotel že osvoboditi. Odrekli ste se njemu, ki je bil posebej posvečen Bogu in je vedno delal prav. Rajši ste prosili Pilata, naj vam namesto njega izpusti nekega morilca. Tako ste usmrtili Jezusa – njega, ki prinaša življenje! Toda Bog ga je znova oživil. To lahko potrdimo, ker smo videli na lastne oči. Ta berač, ki stoji pred vami in ki ga dobro poznate, je zaupal v Jezusovo moč. Jezusovo ime, ki je bilo priklicano nanj, je v njem vzbudilo

zaupanje in ga rešilo hromosti. Ker se je zanesel na Jezusa, je – kakor vidite – popolnoma ozdravel.

Dragi prijatelji! Prepričan sem, da niti vaši voditelji niti vi niste vedeli, kaj delate. Toda Bog je tako uresničil svoj načrt. Vsi preroki so namreč napovedovali, da bo Mesija doletelo trpljenje in smrt. To se je zdaj izpolnilo. Zato torej spremenite svoje življenje in se vrnite k Bogu! Izbrisal bo vaše grehe. Tako se bo za vas začelo obdobje obnove v Božji prisotnosti. Nato vam bo Bog znova poslal Jezusa, da bo zavladal kot vaš Mesija. Za to je bil izbran že prej, zdaj pa mora počakati v nebesih pri Bogu. Ko se bo vrnil, bo Bog obnovil vse stvarstvo in nastopila bo nova doba.

Vse to so že zdavnaj napovedali Božji preroki. Mojzes je na primer rekel: »Bog bo izbral nekoga izmed vas, da bo prerok, prav kakor jaz. Držite se vsega, kar vam bo rekel. Če ga kdo ne bo poslušal, bo odstranjen iz Božjega ljudstva.« Dogodke, ki smo jim priča v zadnjem času, so napovedovali tudi Samuel in vsi preroki, ki so prišli pozneje. Vam so namenjene Božje obljube, ki so jih razglašali. Na vas se nanaša tudi zaveza, ki jo je Bog sklenil z našimi predniki. Abrahamu je namreč zagotovil: »Zaradi enega izmed tvojih potomcev bom blagoslovil vse ljudi na svetu.« Ko je Bog znova oživil svojega izbranega služabnika Jezusa, ga je najprej poslal k vam. On vam prinaša obljubljeni blagoslov: zdaj se lahko rešite vsega slabega, kar je v vas, in se obrnete k Bogu.

4 Medtem ko sta Peter in Janez takole govorila z ljudmi, se je tam pojavilo tempeljsko vodstvo. Prišlo je nekaj duhovnikov, sam poveljnik tempeljske straže in nekaj ljudi iz skupine saducejev. Jezilo jih je, da sta nastopala kot učitelja, še bolj pa to, kar sta razglašala: da se je z Jezusom že začela velika vrnitev mrtvih v življenje. Aretirali so ju in ju poslali v pripor. Tam sta morala poča-

kati do naslednjega dne, ker je bilo že pozno popoldne. Mnogi od teh, ki so poslušali njuno sporočilo, pa so začeli zaupati v Jezusa. Število kristjanov je naraslo na okrog pet tisoč.

Naslednji dan se je v Jeruzalemu sestal judovski véliki zbor – njihovi verski in politični voditelji ter verski strokovnjaki. Prisostvoval je glavni duhovnik Hana, pa tudi Kajfa, Janez, Aleksander ter drugi člani iz družine glavnih duhovnikov. Petra in Janeza so poklicali pred svoje sodišče in ju začeli zasliševati.

»Kako sta ozdravila tega človeka?« so vprašali. »Od kod vama ta moč? Kdo vaju je pooblastil?«

Takrat je Petra navdal Sveti Duh in besede so kar planile iz njega:

Spoštovani voditelji našega ljudstva!

Počasi se mi svita: danes sva na sodišču zato, ker sva storila nekaj dobrega. Sprašujete naju, kako je bolni človek ozdravel. No, naj bom odkrit. Vsem vam in vsem Izraelcem naj bo jasno: ta človek, ki stoji pred vami, je ozdravel zaradi moči Mesija Jezusa iz Nazareta. To se je zgodilo po njegovem pooblastilu! Tega Jezusa ste vi poslali v smrt na križu, toda Bog ga je vrnil v življenje. O njem govori tale napoved iz Svetega pisma:

»Kamen, ki ste ga vi, graditelji, zavrgli kot neuporabnega, je postal glavni, najpomembnejši del hiše.«

Samo Jezus rešuje in ozdravlja! Nikjer drugje ni te moči. Bog se je namreč odločil: priznati je treba, kdo je Jezus in kaj je naredil, ter se mu podrediti. Noben človek se ne bo rešil drugače.

Zbrane voditelje je presenetilo, kako naravnost in brez zadrževanja sta jih nagovorila Peter in Janez. Še posebej je bodlo v oči, da sta bila zgolj preprosta človeka, nepismena, brez kakršne koli

izobrazbe. Očitno pa sta se družila z Jezusom. Toda voditelji niso mogli zanikati tega, kar se je zgodilo. Ozdravljeni človek je namreč stal prav tam, pred njimi, skupaj s Petrom in Janezom. Ukazali so jim, naj odidejo iz dvorane, kjer je zasedal zbor. Nato se je začela razprava.

»Kaj naj naredimo s tema dvema človekoma?« so premlevali. »Vsi v Jeruzalemu vejo, da sta naredila ta zgovorni čudež. Kako naj to zanikamo? Ampak moramo ju ustaviti, da se zadeva ne bo še bolj razširila med ljudmi. Zagroziti jima moramo, naj nehata govoriti o tem Jezusu in se sklicevati nanj. Nikomur več ga ne smeta omeniti.«

Poklicali so ju nazaj in jima rekli: »Niti besedice več o Jezusu – nikomur, pod nobenim pogojem. Popolnoma prenehajta širiti nauk o njem!«

»Sami se vprašajte, kaj je prav,« sta odgovorila Peter in Janez. »Ali Bog morda želi, naj poslušava vas bolj kot njega? Premislite še enkrat. Midva sva na lastne oči videla, kaj je naredil Jezus, in slišala, kaj je učil. Ne, o tem pač ne moreva molčati.«

Voditelji niso mogli najti nobenega razloga, da bi ju kaznovali. Še enkrat so jima zagrozili, nato pa so ju izpustili, saj so se bali, kaj bodo rekli ljudje. Vsi so namreč slavili Boga za to, kar se je zgodilo. Človek, ki je tako čudežno ozdravel, je bil hrom vse od rojstva, že več kot štirideset let.

Peter in Janez sta bila torej izpuščena. Takoj sta se vrnila k ostalim kristjanom in jim povedala, kaj so jima rekli verski in politični voditelji. Ko je krščanska skupnost to slišala, so skupaj začeli goreče moliti:

O Bog, ti si veliki Vladar! Ti si ustvaril nebo, zemljo in morje ter vse, kar je v njih. Ti si spregovoril našemu očaku Davidu, ki je bil tvoj služabnik. Sveti Duh ga je navdihnil, da je rekel:

»Zakaj so pogani čisto pobesneli?
Zakaj se ljudje lotevajo takih neumnosti?
Svetovni vladarji se pripravljajo na vojno
in voditelji sestankujejo.
Povezujejo se in se dogovarjajo,
kako se bodo uprli Bogu
in zrušili njegovega Mesija.«

Prav to se je zdaj zgodilo v tem mestu! Zbrali so se nasprotniki tvojega posvečenega služabnika Jezusa, sestali so se kralj Heród Antípa in guverner Poncij Pilat, poganski tujci in ljudje iz Izraela. In naredili so, kar si ti sam v svoji veliki moči in modrosti določil, da se mora zgoditi.

Zdaj pa poslušaj, o Bog, kako nam grozijo! Daj nam, svojim služabnikom, da bomo pogumno in brez zadrege razglašali tvoje sporočilo. Pokaži svojo silno moč! Ko se sklicujemo na tvojega izbranega služabnika Jezusa, naj se dogajajo ozdravljenja in drugi čudeži, ki kažejo nate.

Tedaj se je hiša, v kateri so bili, zatresla in vse je prevzel Sveti Duh. Vsi so začeli pogumno razglašati Božje sporočilo.

Vsi kristjani so bili tesno povezani. Bili so kakor en človek, o vsem so mislili in čutili enako. Nihče ni pravil, da njegova lastnina pripada njemu, ampak je vse veljalo za skupno. In Jezusovi odposlanci so z veliko močjo prepričevali ljudi in potrjevali, da se je Vladar Jezus vrnil v življenje. Očitno je bilo, da je Bog izredno naklonjen vsem kristjanom, saj prav nihče ni trpel revščine. Posestniki med njimi so namreč prodajali zemljišča in hiše ter izkupiček izročali Jezusovim odposlancem. Ta se je potem razdeljeval med vse, kolikor je kdo potreboval.

Eden takšnih je bil tudi Jožef, tempeljski služabnik, ki se je rodil na otoku Cipru. Odposlanci so mu dali vzdevek Bárnaba, kar

pomeni »Tisti, ki opogumlja«. Prodal je zemljišče, ki ga je imel v lasti, prinesel denar in ga predal odposlancem.

5 Neki človek z imenom Hananija pa je bil drugačen. Skupaj z ženo Safiro sta prodala neko posest in se dogovorila, da bosta del denarja na skrivaj obdržala zase. Hananija je prinesel preostanek odposlancem in jim ga slovesno izročil.

»Hananija,« se je oglasil Peter, »kako te je lahko Satan tako popolnoma prevzel? Drznil si se lagati Svetemu Duhu! Zakaj si naskrivaj zadržal nekaj denarja od prodanega zemljišča? Saj te ni nihče silil, da ga prodaš. In tudi ko si ga prodal, je bil denar tvoj in bi lahko z njim počel kar koli. Kako je mogoče, da ti je prišlo na pamet kaj takega? Dejansko si poskušal prevarati samega Boga, ne nas, ljudi!«

Hananija se je ob teh besedah zgrudil mrtev na tla. Vse, ki so za to slišali, je bilo groza. Tam je bilo nekaj mladeničev, ki so zavili njegovo truplo, ga odnesli in pokopali.

Čez približno tri ure je tja prišla njegova žena, ki ni vedela, kaj se je zgodilo.

»Mi lahko prosim poveš,« jo je vprašal Peter, »ali sta zemljišče prodala za toliko in toliko?«

»Da,« je odgovorila, »za toliko.«

»Kako je to mogoče!« je vzkliknil Peter. »Skupaj sta se dogovorila, da bosta preizkušala meje Božje dobrote in kljubovala njegovemu Duhu. Vidiš, pogrebci so že pri vratih! Pokopali so tvojega moža in zdaj bodo še tebe.«

Ženska se je takoj mrtva zgrudila pred Petra. Mladeniči so vstopili in videli, da je umrla. Odnegli so jo in pokopali zraven njenega moža. Vso krščansko skupnost in sploh vse, ki so za to slišali, je bilo groza.

Odposlanci so torej delali mnoge čudeže, ki so kazali, da zdaj med Izraelci deluje Bog. Vsi Jezusovi učenci so se redno shajali

v Salomonovi avli v templju. Drugi obiskovalci templja jim niso nasprotovali in tudi sicer so jih vsi zelo spoštovali. Zmeraj več ljudi se je začelo podrežati Vladarju Jezusu in mu zaupati. Kristjanom se je pridružila cela množica moških in žensk. Zaradi čudežev, ki so se dogajali, so ljudje kar na posteljah ali preprostih ležiščih nosili bolnike na ulice. Upali so, da bo prišel mimo Peter, da bi jih ozdravila že njegova senca, če bi padla nanje. Prihajale so množice, in to ne samo iz Jeruzalema, temveč tudi iz okoliških mest. S sabo so imeli bolnike in ljudi, ki so jih mučili hudobni duhovi. Vsi so ozdraveli.

Tedaj je glavnega duhovnika in skupino saducejev, ki so ga podpirali, popolnoma prevzela zavist. Odločili so se, da morajo ukrepati. Aretirali so Jezusove odposlance in jih odvedli v mestni zapor. Toda ponoči se je zgodilo tole: prišel je Božji angel, odprl vrata zapora, jih odpeljal na prostost ter jim naročil: »Pojdite v tempelj in vsem Izraelcem pogumno razglašajte sporočilo o življenju, ki ga je prinesel Mesija.« Tako so tudi storili. Navsezgodaj zjutraj so šli v tempelj in začeli učiti ljudi.

Glavni duhovnik in njegovi privrženci so na zasedanje vélikega zbora sklicali vse izraelske politične voditelje. Naročili so, naj jim iz zapora privedejo odposlance. Toda tempeljski stražarji, ki so jih šli iskat v zapor, jih tam niso našli. Vrnili so se in poročali: »Zapor je bil povsem varno zaklenjen in straža je bila lepo postavljena pred vrati. Toda ko smo jih odprli, ni bilo notri nikogar.« Poveljnik tempeljske straže in glavni duhovniki so si začeli razbijati glavo, kaj naj bi to pomenilo. Tedaj pa se je pojavil nekdo s sporočilom: »Pomislite, tisti ljudje, ki ste jih včeraj pripravili, so zdaj v templju in mirno učijo ljudi.« Zato je poveljnik skupaj s stražarji odšel tja. Odvedli so Jezusove odposlance, vendar ne na silo, ker jih je bilo strah, da bi jih ljudje linčali.

Tako so jih privedli pred véliki zbor in sodna obravnava se je začela.

»Strogo smo vam prepovedali govoriti o tem Jezusu in širiti nauk o njem,« je rekel glavni duhovnik. »In kaj ste storili vi? S svojim sporočilom ste preplavili ves Jeruzalem! Okriviti nas hočete za usmrtitev tega človeka.«

Peter in odposlanci so odgovorili:

Boga je treba bolj upoštevati kot človeške voditelje! Vi ste Jezusa pokončali z usmrtitvijo na križu. Toda Bog, ki so ga častili naši predniki, ga je spet vrnil v življenje. Določil ga je za našega voditelja in osvoboditelja. Dvignil ga je na častno mesto poleg sebe. S tem daje Izraelcem priložnost, da spremenijo svoje življenje. Vrnejo naj se k njemu in odpustil jim bo grehe. Mi pa kot priče potrjujemo resničnost vsega tega. In ne samo mi, temveč tudi Sveti Duh. Bog ga je namreč zdaj podaril vsem, ki upoštevajo njegovo avtoriteto.

Člane vélikega zbora je zgrabil takšen bes, da so hoteli odposlance kar takoj usmrtiti. Toda eden izmed njih, Gamáliel, učitelj verskega prava, ki so ga spoštovali vsi Izraelci, jih je ustavil. Naročil je, naj odposlance za nekaj časa odpeljejo iz dvorane. Nato je zbrane nagovoril:

Dragi Izraelci!

Dobro premislite, kaj boste storili s temi ljudmi. Verjetno se spomnite, da se je pred časom pojavil neki Tevdá. Trdil je, da je nekaj posebnega, in uspelo mu je zbrati kakih štiristo privržencev. Toda ko je padel v boju, je njihova skupina razpadla in iz vsega skupaj ni bilo nič. Potem se je pojavil tudi Juda iz Galileje. V času davčnega popisa prebivalstva je spodbujal ljudi k neposlušnosti in jih povedel v upor proti Rimljanom. Tudi njega so ubili in vsi njegovi privrženci so se porazgubili. Moj nasvet je torej takšen: Opustite postopek proti tem ljudem in jih

pustite pri miru. Če je to, kar hočejo in delajo, samo še ena človeška pobuda, bo propadla sama od sebe. Če pa je za vsem tem Bog, jih ne boste mogli ustaviti. Se morda hočete boriti proti Bogu?

Zbor je sprejel Gamálielov nasvet. Odposlance so poklicali nazaj in jih dali prebičati. Nato so jim ukazali, naj nehajo govoriti o Jezusu in se sklicevati nanj, ter jih izpustili.

Odposlanci so odšli vsi veseli. Bog jim je očitno naklonil čast, da trpijo sramoto zaradi svoje predanosti Jezusu. Zato so še naprej pogumno razglašali dobro novico o Mesiju Jezusu. Vsak dan so v templju in po domovih učili ljudi o njem.

6 Ljudi, ki so sledili Jezusovemu življenju in nauku, je bilo vedno več. Prišlo pa je do spora med domačini in tistimi, ki so govorili grško, čeprav so bili Judi. Slišati je bilo pritožbe, da so grško govoreče vdove prikrajšane pri vsakodnevnem razdeljevanju denarne pomoči.

Dvanajsterica odposlancev je sklicala zbor vseh Jezusovih učencev in jih nagovorila: »Dragi prijatelji! Mi, odposlanci, moramo razglašati Božje sporočilo. To je naša služba. Zato ni prav, da se ukvarjamo s financami. Predlagamo tole: premislite in pogledajte, kdo med vami so preverjeni, sposobni ljudje, ki jih zares vodi in prežema Sveti Duh. Njih bomo imenovali za opravljanje te službe, mi pa se bomo posvetili molitvi in razglašanju sporočila o Jezusu.«

Predlog je bil všeč vsem zbranim. Izvoljeni so bili:

- Štefan, ki je globoko zaupal v Jezusa in ki je bil ves prevzet od Svetega Duha,
- Filip,
- Próhor,
- Nikánor,

- Tímon,
- Parmenáj,
- Nikolaj, ki je bil doma iz Antiohíje in ki ni bil Jud po rodu, ampak se je v judovstvo spreobrnil.

To sedmerico so pripeljali pred odposlance. Ti so v molitvi položili roke na vsakega od njih in jih tako zadolžili za opravljanje te službe.

Božje sporočilo se je uspešno širilo in skupina Jezusovih učencev v Jeruzalemu je močno zrastle. V Jezusa so začenjali zaupati tudi mnogi duhovniki.

Štefana je Bog bogato obdaril s svojo močjo. Delal je osupljive čudeže, ki so Izraelcem kazali, da zdaj med njimi deluje Bog. Nekateri ljudje pa so mu začeli nasprotovati in so se zapletli z njim v burno razpravo. Ti ljudje so pripadali tako imenovani »Sinagogi osvobojenih sužnjev« in so prihajali iz Ciréne ter iz Aleksandrije. Pridružili so se jim tudi nekateri iz provinc Kilíkije in Azije. Toda govoril je tako pametno in s takšnim Božjim navdihom, da mu niso mogli oporekati. Zato so podkupili nekaj ljudi, da so začeli širiti govornice: »Tale objestno govori proti Mojzesu in žali Boga. Slišali smo ga na lastna ušesa.«

Tako so povzročili pravo razburjenje med ljudmi, vključno s političnimi voditelji in verskimi strokovnjaki. Štefana so aretirali in privedli pred véliki zbor.

Na razpravi je najprej nastopilo nekaj prič, ki so ga bile pripravljene po krivici obdolžiti. »Ta človek,« so rekli, »kar naprej govori proti našemu svetemu templju in proti Mojzesovemu zakoniku. Mi sami smo ga slišali. Pravi, da bo tisti Jezus iz Nazareta ukinitel ta tempelj ter zamenjal navade in izročila, ki jih imamo od Mojzesa.«

Vsi člani vélikega zbora so nepremično zrl v Štefana. Videli so, da izgleda kakor angel.

7 »No, kako je s tem,« ga je vprašal glavni duhovnik, »so te obtožbe resnične?«

In Štefan je začel svoj govor:

Dragi rojaki in spoštovani voditelji, prosim, prisluhnite mi!

Veličastni Bog se je našemu očaku Abrahamu razodel že v Mezopotamiji, še preden se je preselil v Harán. V videnju je spregovoril z njim in mu naročil:

»Zapusti svoje sorodnike in svojo deželo. Pojdi, preseli se v deželo, ki ti jo bom pokazal.«

Tako je Abraham zapustil svojo domovino in se naselil v Haránu. Po smrti svojega očeta se je nato preselil v to deželo, kjer zdaj živite. Bog mu tedaj ni dal v last nobene posesti, niti koščka te dežele. Dal mu je le obljubo, da bo dežela nekoč pripadala njemu in njegovim potomcem. In takrat je bil brez otrok. Bog pa mu je rekel tudi tole:

»Tvoji potomci bodo najprej živeli v tujini kot priseljenci. Ljudje tiste dežele jih bodo zaslužnili. Štiristo let jih bodo zatirali. Potem,« je rekel Bog, »pa bom kaznoval tisto ljudstvo in tvoji potomci bodo ušli iz njihove dežele. Prišli bodo sem, tukaj bodo molili in mi prinašali daritve.«

Nato je Bog stopil z Abrahamom v zavezo. Kot znamenje tega mu je dal obred obrezovanja. Ko se je torej rodil Izak, ga je osmi dan po rojstvu Abraham obrezal. Enako je Izak pozneje storil z Jakobom, Jakob pa z dvanajstimi očaki, začetniki našega naroda.

Eden izmed njih je bil Jožef. Iz zavisti so ga bratje prodali za sužnja in odpeljan je bil v Egipt. Toda Bog ga ni zapustil, ampak je bil z njim tudi tam. Rešil ga je iz vseh težav. Naredil ga je tako pametnega in sposobnega, da je postal vseč faraonu, egiptovskemu kralju. Ta mu je zaupal vodstvo nad vso egiptovsko deželo in upravljal je z

vsemi kraljevimi zadevami. Potem je povsod v Egiptu in v Kánaanu prišlo do hudega pomanjkanja hrane. Ljudje so zelo trpeli in tudi naši predniki niso imeli več kaj jesti. Toda Jakob je slišal, da je v Egiptu mogoče dobiti hrano, zato je svoje sinove, naše očake, prvič poslal tja. Ob njihovem drugem obisku je Jožef svojim bratom razkril, kdo je. Tako je faraon spoznal Jožefovo družino. Nato je Jožef poslal sporočilo svojemu očetu Jakobu, naj se z vso rodbino preseli v Egipt. Vseh skupaj jih je bilo petinsedemdeset. Jakob je torej odšel v Egipt. Tam so potem živeli on in naši očaki in tam tudi umrli. Po smrti so jih prenesli nazaj v Síhem in jih pokopali v grobnici, ki jo je Abraham kupil od Hamórjevega plemena.

Končno je nastopil čas, ko naj bi se Božja obljuba Abrahamu izpolnila. V Egiptu so Jakobovi potomci narasli že v številčno ljudstvo. Takrat je na oblast prišel kralj, ki o Jožefu ni vedel ničesar. Začel je izkoriščati in zatirati naše prednike. Silil jih je, da so puščali svoje dojenčke na samem, da bi umrli. In tedaj se je rodil Mojzes, ki je bil izredno lep otrok. Njegovi starši so doma skrbeli zanj tri mesece. Ko so ga končno morali zapustiti, ga je rešila faraonova hči. Vzela si ga je za sina in ga tako tudi vzgojila. Deležen je bil vse izobrazbe, ki jo je bilo mogoče dobiti v Egiptu. Postal je dober govornik in se zelo izkazal tudi v dejanjih.

Ko je bil Mojzes star štirideset let, se je odločil, da bo pomagal svojemu ljudstvu. Nekega dne je videl, kako se neki Egipčan znaša nad enim od Izraelcev. Priskočil mu je na pomoč in dal Egipčanu, kar mu gre – potolkel ga je do smrti. (Misli si je namreč, da bo njegovim rojakom jasno, da ga Bog pošilja kot njihovega osvoboditelja. Toda oni tega niso dojeli.) Naslednjega dne je videl, kako se tepeta dva Izraelca. Vmešal se je in ju pozval, naj se pobotata:

»Poslušajta, oba sta Izraelca,« jima je rekel, »zakaj se takole znašata drug nad drugim?«

Toda tisti, ki je začel prepir, je odrinil Mojzesa stran.

»Od kdaj si ti naš vladar?« mu je rekel. »In kdo te je sploh postavil za razsodnika v naših zadevah? Me boš kar ubil, tako kot si včeraj tistega Egipčana?«

Zaradi tega je Mojzes pobegnil iz Egipta in se naselil v deželi Midján. Tam sta se mu rodila dva sinova.

Minilo je še štirideset let. Nekega dne je bil Mojzes v puščavi blizu gore Sinaj. Tam je zagledal grm, ki je gorel, in v njegovih plamenih se je pojavil angel. Mojzes si je ves začuden hotel to reč ogledati bolj od blizu, ko ga je ustavil Božji glas:

»Jaz sem Bog tvojih prednikov, Bog Abrahama, Izaka in Jakoba.«

Mojzes se je začel tresti od strahu. Grma si ni upal več niti pogledati.

»Sezuj se,« je nadaljeval Bog, »stojiš na svetem kraju. Zelo dobro sem videl, v kakšnih težavah je moje ljudstvo v Egiptu. Slišal sem njihovo obupano vzdihovanje. Sem dol sem prišel zato, ker jih hočem osvoboditi. Zdaj pa pojdi, pošiljam te nazaj v Egipt.«

Kaj se je torej zgodilo? Mojzesa so Izraelci najprej zavrgli. Rekli so mu: »Od kdaj si ti naš vladar, kdo te je sploh postavil za razsodnika v naših zadevah?« Bog pa je izbral prav njega za njihovega voditelja in osvoboditelja. Skupaj z njim je poslal angela, ki se mu je pokazal v gorečem grmu. Prav Mojzes jih je popeljal v svobodo. Štirideset let je med njimi delal čudeže, najprej v Egiptu, potem pri Rdečem morju in nato v puščavi. Ti so potrjevali, da med njimi deluje Bog. In ravno Mojzes je Izraelcem napovedal tole:

»Bog bo izbral nekoga od vas, da bo tak prerok kakor jaz.«

Prav Mojzes je bil z našimi predniki in je vodil njihovo zborovanje, ko so se zbrali v puščavi. Njemu je na gori Sinaj govoril angel in on je prejel naročila, ki vodijo v življenje. Posređoval naj bi jih nam, vendar ga naši predniki sploh niso hoteli poslušati. Zavrnilo so ga in začeli razmišljati, kako bi se vrnili v Egipt.

»Kaj je s tem Mojzesom?« so rekli njegovemu bratu Aronu. »Odpeljal nas je iz Egipta, zdaj pa je kar izginil. Izdelaj nam kakšnega boga, ki nas bo peljal nazaj.«

Naredili so kip teleta in pred njim opravili žrtvovanje, kakor da bi bil bog. Potem so praznovali in proslavljali v čast bogu, ki so ga sami izdelali.

Tako jih je Bog zapustil. Prepustil jih je samim sebi in začeli so častiti nebesna telesa. O tem govori preroška knjiga:

»Izraelci, tistih štirideset let v puščavi svojih žrtev niste darovali meni. S seboj ste nosili Mólohovo svetišče in simbol Rajfána, svojega zvezdnega boga. Takšne bogove ste si naredili in jih častili. Zato vas bom poslal v izgnanstvo v Babilon in še dlje.«

Naši predniki so imeli na poti skozi puščavo šotor, kjer se je Bog srečeval z njimi in jim je govoril. Izdelan je bil točno tako, kot je Bog naročil Mojzesu, natančno po vzorcu, ki mu ga je pokazal. Ta šotor je prehajal iz roda v rod. Naši predniki so ga nosili s sabo, ko je Bog pod Józuetovim vodstvom pregnal poganske narode. Prinesli so ga v deželo, ki jim jo je dal Bog, in ga uporabljali do časa kralja Davida, Božjega ljubljena. Ta je prosil Boga, naj mu dovoli

zgraditi svetišče, kjer bo stalno prebival med Izraelci. To je uresničil njegov sin Salomon, ki je zgradil tempelj. Toda Bog, ki je nad vsem, ne živi v zgradbah, ki jih naredijo ljudje. To je pojasnil že eden od prerokov:

»Nebesa so kraj, s katerega vladam,
govori Bog,
in zemlja je kakor preproga
pod mojim prestolom.
Kakšen tempelj bi mi radi postavili,
le kaj bi bilo primerno bivališče zame?
S svojo močjo sem namreč ustvaril
vse, kar obstaja.«

Oh, kako trdovratni in trmasti ste! Kako pogansko razmišljate! Nočete poslušati Boga. Nenehno se upirate Svetemu Duhu. Takšni ste kot vaši predniki. Prav vam je Bog zaupal Mojzesov zakonik in prinesli so vam ga celo angeli, vi pa se ga ne držite! Vaši predniki so obsojali in zatirali čisto vsakega preroka. Preroki so napovedovali prihod Božjega služabnika, ki bo vedno ravnal prav, vaši predniki pa so jih pobijali. Vi pa ste to prignali do skrajnosti: tega Božjega služabnika ste zdaj izdali in umorili!

Članom vélikega zbora, ki so poslušali Štefana, je prekipelo. Sikali so od besa. Štefan pa je bil ves prevzet od Svetega Duha. Ozrl se je navzgor proti nebu in zagledal sijaj Božje navzočnosti. Tam je stal Jezus, na častnem mestu poleg Boga.

»Vidim v odprta nebesa,« je rekel, »Sin človekov je prišel do svoje časti in zdaj se je pred Bogom zavzel zame.«

Prisotni so začeli na ves glas kričati. Zamašili so si ušesa in vsi skupaj planili na Štefana. Nagnali so ga ven iz mesta in začelo se je linčanje. Obmetavali so ga s kamenjem – takšna smrt je bila predvidena za bogokletnike. Priče, ki so ga obtožile in ki so mo-

rale pri tem sodelovati, so svoja zgornja oblačila zaupale nekemu mladeniču Savlu. V Štefana so metali kamne, on pa je molil.

»Vladar Jezus,« je zaklical, »izročam se ti.« Potem je pokleknil. »O Vladar,« je zavpil na ves glas, »prosim, ne kaznuj jih za ta greh.«

8 Tako je umrl. Bogu predani ljudje so ga pokopali in na ves glas žalovali za njim.

Tedaj se je za krščansko skupnost v Jeruzalemu začel čas hudega zatiranja. Kristjani so se razbežali po provincah Judeji in Samariji; v Jeruzalemu so ostali le odposlanci. Savel, ki je podpiral Štefanovo usmrtitev, se je pridružil pregonu. Z vso silo je hotel uničiti Jezusovo skupnost. Nenapovedano je vpadal v hiše, kjer so se zbirali Jezusovi učenci. Moške in tudi ženske je dajal na silo odvesti, nato pa poskrbel, da so končali v zaporu.

DOBRA NOVICA ZA JUDEJO IN SAMARÍJO

Kristjani, ki so zbežali iz Jeruzalema, so hodili iz kraja v kraj in povsod razglašali dobro novico o Jezusu. Eden takšnih je bil Filip. Šel je v glavno mesto Samarije in njegovim prebivalcem razglasil, da je končno prišel obljubljeni Mesija. Zbralo se jih je mnogo, ki so pozorno prisluhnili njegovemu sporočilu. Kar gnetli so se okrog njega, da bi ga slišali in da bi videli presenetljive čudeže, ki jih je delal. Mnogi ljudje so bili namreč rešeni hudobnih duhov in ti so jih zapuščali z glasnim kričanjem. Ozdravljenih je bilo tudi precej hromih in drugih invalidov. V mestu je zavladalo veliko veselje.

Tam je že dalj časa živel tudi neki Simon. Ukvarjal se je z magijo in z njo navduševal Samarijane. Trdil je, da je nekaj posebnega. Vsi meščani, tako revni kot bogati, so ga poslušali in občudovali. »Ta Simon ni nič manj kot bog,« so govorili. »Božanstvo, ki mu pravimo ›Velika moč, je prišlo med nas.«

Vse to se je dogajalo že precej časa, zdaj pa so ljudje začeli za-

upati Filipovemu sporočilu. Razglašal jim je, da je nastopila Božja vladavina, in jim govoril o Mesiju Jezusu. Mnogo moških in žensk se je dalo krstiti. Simon je videl vse te čudeže, ki so kazali na Božje delovanje. Bil je ves iz sebe. Tudi on je začel verovati in bil krščen. Od tedaj naprej je bil vedno ob Filipu.

Odposlanci v Jeruzalemu so zvedeli, da so prebivalci Samarije prisluhnili Božjemu sporočilu, zato so k njim poslali Petra in Janeza. Prišla sta tja in molila za spreobrnjence, da bi jim Bog dal Svetega Duha. Zaenkrat so se samo s krstom pridružili Vladarju Jezusu, moč Svetega Duha pa jih še ni prevzela. Odposlanca sta torej v molitvi polagala roke na vsakega od njih in drug za drugim so prejemale Svetega Duha.

Simon je ostrmel: Peter in Janez sta samo položila roke na ljudi in prejeli so Svetega Duha! Takoj jima je ponudil denar, da bi od njiju kupil to duhovno moč.

»Prosim, dajta še meni to sposobnost,« je rekel, »da bo vsak, na kogar bom položil roke, dobil Svetega Duha.«

»Bog naj pokonča tebe in tvoj denar!« ga je ostro zavrnil Peter. »Kako ti lahko pade na pamet, da se da moč, s katero naju je obdaroval Bog, kupiti z denarjem? Ti sploh ne spadaš k nam in ne moreš biti del tega, kar se tukaj dogaja. Bog vidi vate in ve, da je tvoje mišljenje čisto zgrešeno. Spremeni svoje življenje! Reši se svojih slabih nagnjenj in prosi Boga, naj ti oprostí, da si pomislil kaj takega. Vidim, kaj te sicer čaka: končal boš v bridkosti in okovih. To bo kazen za tvojo pokvarjenost.«

»Prosim, molita zame!« je odgovoril Simon. »Prosita Boga, da me res ne doleti to, kar sta rekla.«

Tako sta Peter in Janez razglasila Božje sporočilo Samaritanom; potrdila sta ga z besedo in dejanjem. Nato sta se vrnila v Jeruzalem in spotoma razglasila dobro novico o Jezusu še po mnogih samarijskih vaseh.

Potem se je pred Filipom pojavil Božji angel z naročilom: »Odpravi se na pot. Opoldne, v največji vročini, odpotuj po opuščeni cesti, ki se iz Jeruzalema spušča v Gazo.« In Filip je odšel.

Ravno takrat se je po tej cesti vozil neki visoki etiopski uradnik. Bil je finančni upravitelj na dvoru etiopske kraljice, ki je nosila naziv »kandáka«. Kot romar je obiskal Jeruzalem, da bi počastil Boga Izraelcev in v templju opravil molitve, zdaj pa se je vračal domov. V svoji kočiji je bral knjigo preroka Izaija.

Sveti Duh je rekel Filipu: »Pojdi tja, ujemi tisto kočijo.«

Filip je torej pritekel h kočiji in slišal, kako uradnik na glas bere Izaijevo knjigo.

»Ali veste, kaj pomeni to, kar berete?« je zaklical.

»Pravzaprav nimam pojma,« je odvrnil uradnik, »nekdo bi mi moral pojasniti.«

Povabil je Filipa, naj se mu pridruži v kočiji. Bral je tale odlomek:

»Odvedli so ga kakor ovco, ki bo zaklana,
on pa je molčal kot jagnje, ko mu strižejo volno.

Sploh ni odprl svojih ust.

Ker se je tako ponižal,

je bil sodni proces proti njemu razveljavljen.

Kdo lahko opiše njegovo potomstvo?

Njegovo življenje je vzeto z zemlje.«

»Prosim vas,« je rekel uradnik Filipu, »mi lahko poveste, o kom tukaj govori prerok? O sebi ali o kom drugem?«

Tako je Filip lahko začel govoriti. Izhajal je iz tega odlomka in uradniku razložil dobro novico o Jezusu. Ko sta se tako vozila naprej, sta na nekem kraju ob cesti zagledala vodo.

»O, voda!« je vzkliknil uradnik. »Zakaj se ne bi krstil?«

Vozniku kočije je ukazal, naj ustavi. Skupaj s Filipom sta stopila v vodo in Filip ga je krstil. Takoj ko sta prišla iz vode, je Filip izginil – Božji Duh ga je odnesel proč. Uradnik ga ni več videl, ampak je ves vesel nadaljeval svojo pot.

Filip pa se je znašel v mestu Ašdód. Odpravil se je v Cezaréjo in spotoma po vseh mestih razglašal dobro novico o Jezusu.

SPOROČILO GRE NAPREJ MED POGANE

9 Savel je nadaljeval s svojimi besnimi grožnjami, da bo dal pobiti učence Vladarja Jezusa. Sestal se je z glavnim duhovnikom in zaprosil za priporočilna pisma, naslovljena na sinagoge v Damasku. V njih je dobil pooblastilo za aretacijo vsakega pripadnika »Jezusove poti«, naj bo moški ali ženska. Te naj bi dal nato prisilno privedi v Jeruzalem.

Savel se je torej odpravil v Damask. Na poti, ko je bil že blizu mesta, pa se je nenadoma okrog njega zablistala močna svetloba z neba. Savel je padel na tla.

»Savel! Savel!« mu je spregovoril neki glas. »Kaj me zatiraš?«

»Kdo ste, Gospod?« je vprašal Savel.

»Jaz sem Jezus,« je odgovoril glas. »Jaz sem tisti, ki ga ti zatiraš. Zdaj pa me poslušaj: vstani in pojdi v mesto. Tam ti bo nekdo povedal, kaj moraš narediti.«

Ljudje, ki so spremljali Savla, so nemo obstali. Nekaj so slišali, videli pa niso nikogar. Ko se je Savel pobral s tal, je ugotovil, da ne vidi. V Damask so ga pripeljali tako, da ga je nekdo držal za roko. Tri dni je bil slep in ni nič jedel ne pil.

V Damasku je živel neki Jezusov učenec Hananíja. Imel je videnje.

»Hananíja!« mu je rekel Vladar.

»Da, Gospod,« je odvrnil.

»Odpravi se v Ravno ulico,« je nadaljeval Jezus, »in v Judovi hiši povej, da bi rad govoril s Savlom iz Tarza. Ravno zdaj moli – imel je videnje, kako k njemu pride neki Hananíja, položi nanj roke in se mu povrne vid.«

»O naš Vladar,« je vzkliknil Hananíja, »mnogi so mi govorili

o tem človeku. V Jeruzalemu se je grozljivo znašal nad tvojimi ljudmi! Tukaj v Damasku je zato, da bi aretiral vse, ki te častijo. To pooblastilo je dobil od glavnih duhovnikov.«

»Ti le pojdi, Hananija,« mu je rekel Jezus, »Savla sem izbral za svojega posebnega služabnika. Poslal ga bom po svetu, da bo tujcem in njihovim vladarjem govoril o meni, pa tudi Izraelcem. Jaz sam bom Savlu pokazal, kaj vse mu je usojeno. Ker mi pripada, bo moral tudi sam prestatu hude stvari.«

Hananija je torej odšel v tisto hišo. Položil je roke na Savla in rekel:

»Dragi Savel, pošilja me Jezus, naš Vladar, ki si ga videl na poti sem. Poslal me je, da bi se ti povrnil vid in da bi te prevzel Sveti Duh.«

Savlu je takoj z oči odpadlo nekaj podobnega ribjim luskinam. Spet je videl. Dvignil se je in se dal krstiti. Potem je nekaj pojedel in si opomogel.

Nato je Savel nekaj časa ostal pri Jezusovih učencih v Damasku. Brez odlašanja je začel po sinagogah razglašati novico o Jezusu. »To je Božji Sin,« jim je zatrjeval. Vsi, ki so ga slišali, so bili čisto iz sebe od presenečenja. »Ali ni to tisti, ki se je šel v Jeruzalemu pravo vojno proti ljudem, ki častijo Jezusa?« so govorili. »Ali ni zdaj prišel sem, da bi jih aretiral in privedel na sodišče, ki ga vodijo glavni duhovniki?« Savel pa je nastopal samo še bolj odločno. S svojimi trdnimi dokazi, da je Jezus Mesija, je Jude iz Damaska povsem stisnil v kot. Sploh mu niso mogli ugovarjati.

Čez nekaj časa so Judi prišli do zaključka, da je treba Savla ubiti. Noč in dan so čakali nanj pri mestnih vratih, da bi ga prijeli. Savel pa je za to izvedel, zato so ga njegovi neke noči v veliki košari spustili skozi odprtino v zidu.

Savel je prišel v Jeruzalem. Tam se je hotel pridružiti skupini Jezusovih učencev, vendar ti niso verjeli, da je res začel slediti Jezusu. Zelo so se ga bali. Nato pa se je zanj zavzel Bárnaba in ga

peljal k odposlancem. Povedal in pojasnil jim je vse: kako je Savel na poti zagledal Vladarja Jezusa, kako je Vladar govoril z njim in kako je Savel v Damasku pogumno zastopal Jezusa.

Tako je Savel ostal pri njih in se pridružil njihovemu delovanju v Jeruzalemu. Pogumno je razglašal sporočilo o Vladarju Jezusu. Z nekaterimi grško govorečimi Judi pa se je spustil v tako hudo polemiko, da so ga hoteli kar ubiti. Kristjani, ki so za to izvedeli, so ga hitro pospremili v pristanišče Cezaréjo in ga od tam poslali v Tarz.

Takrat je za Jezusovo skupnost povsod po Judeji, Galileji in Samariji nastopilo obdobje, ko je nihče ni ogrožal. Spoštovala in častila je svojega Vladarja ter se opirala na Svetega Duha. Ta ji je stal ob strani ter jo spodbujal in opogumljal. Zato je napredovala in postajala vse številčnejša.

Peter je zdaj potoval iz kraja v kraj. Tako je ob neki priložnosti obiskal kristjane v Lídi. Tam je srečal nekega Enéja, ki je bil hrom. Že osem let je bil priklenjen na posteljo.

»Enéj,« je vzkliknil Peter, »Mesija Jezus te ozdravlja! Dvigni se in pospravi posteljo.«

Takoj je vstal. Mnogi ljudje v Lídi in v Šarónski ravnini so to videli in začeli zaupati v Vladarja Jezusa.

V bližnjem mestu Jópa je živela Jezusova učenka Tabíta (njeno ime pomeni »Gazela«). Vedno je pomagala revnim in sploh je je bila sama dobrota. Toda prav tedaj je zbolela in umrla. Njeno truplo so umili in ga položili v sobo v zgornjem nadstropju. Jópa je blizu Líde in kristjani so vedeli, da je tam na obisku Peter. Hitro so poslali ponj dva moška s sporočilom: »Prosimo, čim prej moraš priti k nam. Mudi se, ne odlašaj.« Peter je takoj odšel z njima.

Pripeljala sta ga v sobo v zgornjem nadstropju. Tam je bilo

zbranih veliko revnih vdov, ki jim je Gazela pomagala. Silno so jokale. Obstopile so Petra in mu kazale svoja ogrinjala in oblačila, ki jim jih je sešila.

Peter je vse poslal iz sobe. Spustil se je na kolena in molil, potem pa se je obrnil k truplu ter zaklical:

»Vstani, Tabita!«

In res je odprla oči. Ko je prepoznala Petra, se je vzravnala na svoji postelji, on pa jo je prijel za roko in ji pomagal vstati. Potem je poklical vdove in vso krščansko skupnost. Gazela je bila spet med njimi – živa!

To se je razvedelo po vsej Jópi in mnogi so začeli zaupati v Vladarja Jezusa. Zato je Peter ostal tam precej časa. Stanoval je pri nekem usnarju Simonu.

10 V mestu Cezaréja je živel neki Kornelij. Bil je eden izmed oficirjev rimske vojaške enote, ki se imenuje Italski bataljon. Kornelij je veroval v Izraelovega Boga. Predano ga je častil skupaj z vso družino in s podrejenimi, ki so živeli v njegovi hiši. Mnogim revnim Judom je pomagal s svojim denarjem in se vztrajno poseval molitvi.

Nekega dne je imel ob popoldanski molitvi videnje. Prav razločno je videl, kako je k njemu prišel Božji angel in ga poklical.

»Kornelij!«

»Gospod, kaj želite?« je izdaval Kornelij. Strmel je vanj in grabila ga je groza.

»Bog je uslišal tvoje molitve,« je odgovoril angel. »Skupaj z darovi, s katerimi si pomagal revnim, jih je sprejel kot prijetno daritev. Zdaj torej napravi takole: pošlji svoje služabnike v Jópo po nekega Simona, ki se imenuje tudi Peter. Živi kot gost pri nekem drugem Simonu, usnarju. Njegova hiša je ob morju.«

Potem je angel odšel. Kornelij je poklical dva služabnika in enega vojaka, ki je prav tako veroval v Boga in je bil del njegovega

osebnega spremstva. Podrobno jim je razložil vse in jih poslal v Jópo.

Naslednji dan okrog poldneva so se že bližali mestu. Prav tedaj se je Peter povzpел na ravno streho hiše, kjer je bival; šel je molit. Potem je postal lačen in hotel kaj jesti. Medtem ko so mu pripravljali kosilo, pa je imel videnje. Nebo se je odprlo in zagledal je nekaj, kar je bilo podobno velikemu platnenemu prtju. Zdelo se je, kot da ga nekdo drži za štiri vogale in spušča na zemljo. V njem so bile vse vrste živali, vključno s plazilci in ptiči. Tedaj je zaslišal glas:

»Daj, Peter, zakolji jih in pojej!«

»Joj, ne, Gospod,« je odgovoril Peter, »tega nikakor ne morem storiti. Nikoli nisem jedel ničesar, kar po naših judovskih predpisih velja za umazano in neprimerno za jed.«

»Poslušaj, Peter,« se je znova zaslišal glas, »Bog je očistil te jedi, ti pa jih imaš še vedno za umazane. Ne počni tega!«

To se je ponovilo trikrat, potem pa se je stvar dvignila nazaj v nebo. Peter je bil pošteno zbezan. Le kaj naj bi pomenilo to videnje? Ljudje, ki jih je poslal Kornelij, pa so medtem zvedeli, kje je Simonova hiša, in so že stali pri vratih.

»Je tukaj v gosteh neki Simon, ki se imenuje tudi Peter?« so zaklicali.

Peter si je še naprej belil glavo s svojim videnjem in je bil ves zatopljen v svoje misli, ko mu je Sveti Duh rekel:

»Peter, trije ljudje te iščejo. Pojdi dol in brez pomislekov odidi z njimi. Jaz sem jih poslal.«

Peter je prišel s strehe.

»Mene iščete,« jim je rekel. »Zaradi česa ste prišli?«

»Pošilja nas oficir Kornelij,« so mu odgovorili. »On časti Izraelovega Boga in živi v pravem odnosu z njim. Vsi Judi o njem govorijo le najboljše. Božji angel mu je naročil, naj vas povabi k sebi domov in naj posluša, kar mu boste povedali.«

Peter jih je povabil naprej in jih prepričal, da so tam prenočili.

Naslednji dan se je odpravil z njimi. Spremljali so ga nekateri kristjani iz Jópe. Dan pozneje so prišli v Cezaréjo. Kornelij jih je že pričakoval. Za to priložnost je k sebi povabil sorodnike in nekaj dobrih prijateljev. Ko je Peter prispel, ga je prišel Kornelij pozdravit. Pokleknil je pred njega in ga začel častiti. Peter ga je hitro dvignil pokonci.

»Vstanite,« mu je rekel, »sem samo človek, tako kot vi.«

Tako je Peter med prijaznim pogovorom s Kornelijem brez zadržkov vstopil v njegovo hišo. Ko je zagledal veliko ljudi, ki so se tam zbrali, jim je rekel:

»Gotovo se zavedate, da nam, Judom, vera prepoveduje družiti se s pogani in vstopati v njihovo hišo. Meni pa je Bog pokazal, naj nikogar nimam za umazanega ali neprimerneza za druženje. Zato sem se brez ugovorov odzval na vaše povabilo. Zdaj pa mi, prosim, razložite, zakaj ste me poklicali.«

»Pred tremi dnevi,« je odgovoril Kornelij, »sem ravno ob takšni popoldanski uri tukaj doma molil. Naenkrat je pred mano stal neki moški v svetleči obleki. »Kornelij,« mi je rekel, »Bog je uslišal tvoje prošnje in ti bo povrnil dobroto, ki si jo izkazal revnim. Pošlji nekoga v Jópo po Simona Petra. Stanuje ob morju, kot gost pri usnarju Simonu.«

Takoj sem poslal po vas in res lepo, da ste prišli. No, zdaj smo vsi tukaj zbrani v Božji navzočnosti, ker želimo slišati, kaj vam je naročil Bog.«

In Peter jih je nagovoril:

Zdaj šele vidim, kako res je, da Bog ne dela razlik med ljudmi! Všeč so mu vsi, ki ga častijo in delajo, kar je prav, ne glede na to, iz katerega naroda so.

Bog je svoje sporočilo poslal Izraelcem. Gre za dobro novico, da Mesija Jezus prinaša mir in spravo. On je Vladar vsega človeštva!

Gotovo veste, kaj se je pred nedavnim dogajalo po vsej izraelski deželi. Začelo se je v Galileji, potem ko je Janez vse pozval h krstu. Gotovo ste slišali za Jezusa iz Nazareta. Bog ga je postavil za Vladarja in osvoboditelja ter ga navdal z močjo Svetega Duha. Jezus je potoval naokrog in bil dober do vseh ljudi: ozdravljal jih je in osvobajal izpod hudičeve oblasti, saj mu je Bog vedno stal ob strani. Mi smo očitvidci vsega, kar je naredil v Izraelu in v mestu Jeruzalemu.

Potem pa so Jezusa pokončali z usmrтитvijo na križu. Toda po treh dneh ga je Bog znova oživil in dal, da so se ljudje dejansko srečevali z njim. Vendar ga niso videli vsi Judi. Ko se je Jezus vrnil v življenje, smo ga videli mi in smo z njim tudi jedli in pili. Nas je namreč Bog izbral za očitvidce, da z besedo in dejanjem potrdimo resničnost teh dogodkov. Naročil nam je, naj ljudem razglasimo dobro novico in jasno sporočimo njegovo odločitev: Jezus je postavljen za Vladarja in sodnika vseh ljudi – živih in mrtvih. Njega so napovedovali vsi preroki. Govorili so: on nas bo rešil krivde; vsakomur, ki zaupa vanj, bo Bog odpustil grehe.

Peter še ni končal, ko je poslušalce nenadoma prešinila moč Svetega Duha. Judovski kristjani, ki so prišli s Petrom iz Jópe, so bili čisto iz sebe, ko so videli, da Bog daje Svetega Duha tudi poganom. Slišali so jih, kako govorijo v raznih neznanih jezikih in vzneseno slavijo Boga.

»Tem ljudem je Bog dal Svetega Duha točno tako kakor nam,« je spregovoril Peter. »Zakaj ne bi bili zdaj tudi krščeni? Lahko kdo temu nasprotuje?«

Tako je naročil, naj jih s krstom pridružijo Mesiju Jezusu. Oni pa so ga prosili, naj pri njih ostane še nekaj dni.

11 Jezusovi odposlanci in drugi kristjani v Judeji so zvedeli, da so tudi pogani sprejeli Božje sporočilo. Ko je Peter prišel v Jeruzalem, so ga nekateri judovski kristjani začeli obsojati.

»Šel si k poganom na dom,« so mu očitali, »in se celo družil z njimi pri jedi.«

Zato jim je Peter razložil vse lepo po vrsti:

Bil sem v Jópi. Med molitvijo sem imel videnje. Zagledal sem nekaj, kar je bilo podobno velikemu platnenemu prtju. Zdelo se je, kot da ga nekdo drži za štiri vogale in ga iz neba spušča proti meni. Napeto sem opazoval, ker me je zanimalo, kaj je notri. Zagledal sem različne vrste živali, vključno z zvermi, plazilci in ptiči. Potem sem zaslišal glas, ki mi je rekel:

»Daj, Peter, zakolji jih in pojej!«

»Joj, ne, Gospod,« sem odgovoril, »tega nikakor ne morem. Nikoli ni prišlo v moja usta nič, kar po naših predpisih velja za umazano in neprimerno za jed.«

»Poslušaj, Peter,« se je spet zaslišal glas iz neba, »Bog je očistil te jedi, ti pa jih imaš za umazane. Ne počni tega!«

To se je ponovilo trikrat, potem pa je vse skupaj nekdo potegnil nazaj v nebo. Ravno v tistem trenutku so pred vrata hiše, kjer sem stanoval, prispeli trije moški. Prišli so me iskat iz Cezaréje. Sveti Duh mi je rekel, naj brez pomislekov odidem z njimi. Spremljalo me je še tehle šest kristjanov. Šli smo domov k človeku, ki jih je poslal. Ta nam je razložil, da je videl angela, ki je prišel k njemu domov in mu rekel:

»Pošlji nekoga v Jópo po Simona Petra. Kar ti bo povedal, bo rešilo tebe in vso skupnost, ki živi v tvoji hiši.«

Tako sem jim začel govoriti o Jezusu, njih pa je nenedoma prešinila moč Svetega Duha. Bil je natančno tako,

kot se je najprej zgodilo nam. Spomnil sem se, da nam je Vladar Jezus rekel:

»Janez je ljudi krščeval s tem, da jih je potopil v vodo, vi pa boste v nekaj dneh krščeni tako, da vas bo Bog potopil v Svetega Duha.«

Zaradi zaupanja v Mesija Jezusa, Vladarja, je torej Bog dal tem poganom isti dar kakor nam. Bog se je očitno tako odločil – ali naj bi mu jaz skušal to preprečiti?!

Petrova razlaga je pomirila te, ki so mu ugovarjali. »Slava Bogu,« so rekli, »očitno je tudi poganom dal, da se lahko globoko v sebi spremenijo in pridejo do pravega življenja.«

Medtem so se zaradi zatiranja, ki se je začelo ob Štefanovi usmrtitvi, mnogi kristjani razbežali tudi v sosednje dežele. Prišli so v pokrajino Fenicijo, dosegli otok Ciper in pripotovali tudi v mesto Antiohijo. Kamor koli so prišli, so razglašali Božje sporočilo, vendar samo Judom. Nekateri kristjani s Cipra in iz Ciréne pa so v Antiohiji začeli razglašati dobro novico o Vladarju Jezusu tudi poganom. Bog jih je jasno podprl s svojo močjo, tako da je veliko ljudi sprejelo Jezusa za Vladarja in mu začelo zaupati.

Novica o tem je prišla do krščanske skupnosti v Jeruzalemu. Odločili so se, da bodo v Antiohijo poslali Bárnaba. Ta je bil izredno velikodušen človek; vodil in prežemal ga je Sveti Duh in globoko je zaupal v Jezusa. Prišel je tja in videl, da med njimi deluje Bog s svojo čudovito dobroto. Zelo se je razveselil. Spodbudil jih je, naj vztrajajo pri svoji odločitvi in se zvesto držijo Vladarja. In vedno več ljudi se je začelo podrežati Jezusu.

Nato se je Bárnaba odpravil v Tarz, da bi poiskal Savla. Ko ga je končno našel, ga je pripeljal v Antiohijo. S tamkajšnjo krščansko skupnostjo sta ostala celo leto in mnoge poučila o Jezusu. Prav v Antiohiji so Jezusovim učencem prvič rekli »kristjani«.

V tem času je iz Jeruzalema v Antiohijo pripotovalo nekaj krščanskih prerokov – ljudi, ki so govorili v imenu Boga. Ágab, eden od njih, je nagovoril zbrane kristjane; po navdihu Svetega Duha je napovedal hudo lakoto, ki bo zajela vse rimsko cesarstvo. (To se je potem zgodilo v času cesarja Klavdija.) Jezusovi učenci iz Antiohije so se odločili, da bodo vsak po svojih močeh zbrali pomoč in jo poslali sokristjanom v Judeji. Nato so Bárnabu in Savlu zaupali nalogo, da sta odnesla njihove darove voditeljem krščanske skupnosti v Jeruzalemu.

12 V tistem času se je kralj Heród Agrípa s silo spravil nad nekatere člane Jezusove skupnosti. Obglaviti je dal odposlanca Jakoba, Janezovega brata. Videl je, da to Judom ugaja, zato je dal aretirati še Petra. Bilo je ravno v času praznovanja pashe, zato je Petra poslal v zapor, kjer so ga stražili štirikrat po štirje vojaki. Po praznikih je nameraval prirediti javno sojenje. Peter je bil torej v zaporu, skupnost kristjanov pa je zavzeto molila zanj.

Zadnjo noč pred sojenjem je Peter spal med dvema stražarjema. Na vsakega od njiju je bil priklenjen z verigo, medtem ko so bili zunaj, pri vratih ječe, na straži še drugi. Nenadoma je predenj stopil Božji angel in v celici je zasijala bleščeča svetloba. Stresel je Petra za rame, da se je zbudil.

»Pokonci, pohiti,« mu je rekel in Petru so verige naenkrat odpadle z rok. »Obleci in obuj se,« je nadaljeval angel in Peter je storil tako. »Zdaj pa si ogrni plašč in pojdi za mano.«

Peter je šel z njim ven iz celice, vendar ni bil prepričan, da se vse to zares dogaja. Spraševal se je, ali sanja. Mirno sta šla mimo ene straže in nato še mimo druge. Prispela sta do železnih vrat, ki so vodila v mesto. Sama od sebe so se jima odprla. Šla sta ven in prvo ulico prehodila skupaj, potem pa je angel nenadoma izginil.

»Res je,« si je rekel Peter, ki je končno prišel k sebi, »Bog je res

poslal svojega angela. Rešil me je Heródove grožnje in me zaščitil pred tem, kar so hoteli Judi.«

Zdaj je dojel, kaj se je zgodilo. Odpravil se je k Mariji (to je bila mati Janeza z rimskim imenom Marko). Pri njej doma se je k molitvi zbralo veliko kristjanov. Peter je potrkal na zunanja vrata. Odpret mu je šla služabnica Roda. Ko je prepoznala njegov glas, se je tako razveselila, da je stekla nazaj, ne da bi mu odprla.

»Pred vrati stoji Peter!« je zaklicala zbranim.

»Meša se ti,« so ji rekli, ona pa je vztrajala in zatrjevala, da je res.

»Potem pa je to njegov angel, ki mu je podoben,« so rekli.

Medtem je Peter še kar naprej trkal na vrata. Ko so mu končno odprli in ga zagledali, so bili čisto iz sebe. Z roko jim je pokazal, naj se umirijo in ga poslušajo. Povedal jim je, kako ga je Bog pripeljal iz zapora. Prosil jih je, naj to sporočijo Jakobu, voditelju jeruzalemskih kristjanov, in ostalim. Potem se je poslovil in odšel iz Jeruzalema.

Zjutraj je med stražarji zavladala panika – kaj neki se je zgodilo s Petrom? Heród je zahteval natančno preiskavo. Petra niso našli. Po zaslišanju stražarjev je ukazal njihovo usmrtitev.

Potem je kralj Heród odšel iz Judeje, da bi nekaj časa ostal v Cezaréji. Bil je namreč v hudem sporu z meščani Tira in Sidóna. Ti so zdaj poslali skupno delegacijo, ki naj bi nastopila pred njim, da bi zadevo uredili po mirni poti. Na svojo stran so pridobili tudi Blašta, upravnika kraljeve palače, ki so ga prepričali, da je posredoval zanje. Preskrba hrane za njihovi mesti je bila namreč odvisna od pošiljk iz pokrajine, ki je bila pod kraljevo oblastjo.

Na dan, ki so ga določili za razpravo, se je Heród pojavil v vsej svoji kraljevski opravi. Sedel je na sodniški stol in začel svoj javni govor.

»Božji glas! Božji glas!« je navdušeno vzklikala ljudska množica. »Tako ne govorijo ljudje, ampak bogovi!«

Ker si je Heród prisvojil čast, ki gre samo Bogu, ga je v tistem trenutku udaril Božji angel. Bogokletnega kralja so napadli črvi in ga razjedli do smrti.

Božje sporočilo se je še naprej uspešno širilo in sprejemalo ga je vse več ljudi. Bárnaba in Savel sta opravila svojo nalogo v Jeruzalemu in se vrnila v Antiohíjo. Iz Jeruzalema sta s sabo pripeljala tudi Janeza Marka.

PAVLOVO PRVO MISIJONARSKO POTOVANJE

13 V antiohíjski krščanski skupnosti so delovali naslednji pre-roški oznanjevalci in razlagalci krščanskega nauka:

- Bárnaba,
- Simeon z vzdevkom Črnc,
- Lúkij iz mesta Ciréne,
- Manaén, bližnji prijatelj pokrajinskega upravitelja Heróda Antípa,
- Savel.

Ob neki priložnosti so se vzdržali hrane in se povsem posvetili molitvi. Ko so tako opravljali službo Bogu, jim je Sveti Duh sporočil:

»Dajte mi vendar na voljo Bárnaba in Savla, da se posvetita poslanstvu, ki sem jima ga zaupal.«

Še naprej so se postili in nato v molitvi na njiju položili roke. Tako so ju poslali na misijonarsko delo.

Sveti Duh je torej poslal Bárnaba in Savla na pot. Z njima je šel tudi Janez Marko, ki jima je pomagal.

Odpravili so se v pristanišče Selevkíjo in od tam odpluli na Ciper. Prispeli so v mesto Salamíno. Po sinagogah so začeli Judom

razglašati Božje sporočilo in prepotovali ves otok. Tako so prišli na drugo stran, v mesto Pafos. Tam so naleteli na nekega Juda, ki mu je bilo ime Barjézus, njegovo grško ime pa je bilo Elíma. Ukvarjal se je z magijo in se imel za preroka. Spadal je k spremstvu ciprskega guvernerja Sergeja Pavla. Guverner je bil razmišljujoč človek; ker ga je Božje sporočilo zelo zanimalo, je povabil Bárnaba in Pavla k sebi. Toda vedeževalec Elíma jima je oporekal in skušal na vse načine preprečiti, da bi guverner začel zaupati v Jezusa. Savla, ki je uporabljal tudi rimsko ime Pavel, je prevzel Sveti Duh. Ostro je pogledal vedeževalca in mu zabrusil:

»Pošilja te sam hudič! Kako manipuliraš in lažeš! Kako nasprotuješ vsemu, kar je prav! Ali boš že nehal sprevrčati resnico in ovirati Božje načrte!? Pazi, zdajle boš izkusil Božjo moč. Oslepel boš in nekaj časa ne boš videl!«

Elímu se je takoj zameglil pogled. Znašel se je v temi in začel stopicati naokrog ter iskati koga, ki bi ga peljal za roko. Guverner, ki je to gledal, je bil čisto iz sebe od presenečenja. Videl je moč Vladarja, o katerem sta govorila Pavel in Bárnaba, in začel je zaupati vanj.

Potem je Pavel s svojima sodelavcema iz Pafosa odplul nazaj na celino, v mesto Perga v pokrajini Pamfíliji. Tam ju je Janez Marko zapustil in se vrnil v Jeruzalem. Onadva pa sta se iz Perge odpravila v notranjost ter prispela v Pizídijsko Antiohíjo.

V soboto sta šla v sinagogo in se pridružila bogoslužju. Po končanem branju Mojzesovega zakonika in preroških spisov so ju voditelji sinagoge povabili k besedi:

»Draga prijatelja, če imata kakšno spodbudo za naše ljudi, prosim, pridita naprej in povejta.«

Vstal je Pavel in s kretnjo roke zaprosil za tišino. Nato je spregovoril:

Dragi rojaki in vsi drugi, ki častite Boga, prosim, prisluhnite mi!

Bog, ki ga častimo Izraelci, je naše prednike izbral za svoje ljudstvo. Ko so kot priseljenci živeli v Egiptu, je iz njih naredil velik narod. Potem jih je s svojo silno močjo rešil suženjstva in odpeljal v svobodo. Štirideset let je skrbel za njih v puščavi. V Kánaanu je uničil sedem narodov in izročil njihovo deželo v trajno last našim prednikom. Vse to se je zgodilo v približno štiristo petdesetih letih.

Potem jim je Bog pošiljal karizmatične poveljnike, ki so razsojali njihove spore in jih vodili vse do časa preroka Samuela. Tedaj so ljudje zahtevali kralja. Bog jim je poslal Savla, Kiševega sina iz Benjaminovega rodu, ki jim je vladal štirideset let. Potem ga je Bog odstavil in za kralja določil Davida. O njem je Bog posebej rekel:

»Poglejte Davida, Jésejevega sina – takšni ljudje so mi všeč. On bo izvršil vse, kar želim.«

Davidu je Bog tudi posebej obljubil, da bo eden od njegovih potomcev postal veliki Vladar in osvoboditelj Izraelcev. To je Jezus. Njegov predhodnik je bil krščevec Janez. Ta je vsem Izraelcem razglasil, naj se krstijo in spremenijo svoje življenje. Ko se je Janezovo delo bližalo koncu, je vprašal ljudi: »Ali me imate za Mesija? Ne, jaz nisem tisti, ki ga pričakujete. Toda pozor, on prihaja takoj za mano! V primerjavi z njim sem navaden suženj, še to ne.«

Dragi prijatelji, potomci Abrahama in drugi, ki tukaj častite Boga – dobro me poslušajte! Bog pošilja tole sporočilo o rešitvi prav nam! Jeruzalemski meščani in njihovi voditelji niso dojali, kdo je Jezus. Ker niso razumeli preroških besed, ki jih po sinagogah berejo vsako soboto, so ga obsodili in tako izpolnili napovedi prerokov. Čeprav niso

našli nobene podlage za smrtno obsodbo, so od Pilata zahtevali, naj ga usmrti. Tako so izpolnili vse napovedi iz Svetega pisma. Po smrti so ga sneli s križa in pokopali, toda Bog ga je znova oživil! Ljudje, ki so z njim pripotovali iz Galileje v Jeruzalem, so ga dejansko srečevali živega. To se je dogajalo dalj časa. Oni so zdaj priče, ki o njem govorijo našemu ljudstvu.

Midva sva tukaj zato, da vam sporočiva to dobro novice. Obljubo, ki jo je Bog dal našim prednikom, je zdaj natančno izpolnil med nami. Jezusa je vrnil v življenje in ga povzdignil v Vladarja! O njem govori drugi psalm:

»Moj sin si,
zdaj sem te ustoličil
in pokazal, da sem tvoj oče.«

Da nikakor ne bo strohnel v grobu, ampak ga bo Bog pripeljal nazaj od mrtvih, govori tole mesto:

»Dal vam bom čudoviti dar,
ki sem ga zatrdno obljubil Davidu.«

Drugi odlomek pa jasno pove:

»Bog, ti ne boš dovolil,
da tvojemu posvečencu telo strohni v grobu.«

David je v svojem času zgolj izvršil načrt, ki ga je imel Bog z njim, in potem je umrl. Pokopan je bil pri svojih prednikih in njegovo telo je vsekakor strohnelo. Jezus pa ni strohnel, ker ga je Bog vrnil v življenje!

Dragi prijatelji, naj vam bo torej jasno: Bog razglaša, da vam zaradi Jezusa oprošča grehe! Kdor koli zaupa v Jezusa, stopi v pravi odnos z Bogom in se reši vseh obtožb, ki izhajajo iz Mojzesovega zakonika.

Zato pozor! Preroki so rekli:

»Poslušajte tole, vi, ki Boga ne jemljete resno!
Kar čudite se in naj vas pobere od osuplosti!

V vašem času bom jaz, Bog,
storil nekaj presenetljivega,
vi pa ne boste verjeli,
če vam bo kdo pripovedoval o tem.«
Prijatelji, to se vam ne sme zgoditi!

Po končanem bogoslužju so Pavla in Bárnaba prosili, naj spet prideta naslednjo soboto in povesta o tem še kaj več. Ko sta šla iz sinagoge, se je okrog njiju zbrala precejšnja skupina ljudi. Nekateri so bili Judi, drugi pa pogani, ki so se spreobrnil v judovstvo in so častili Izraelovega Boga. Še dolgo sta se pogovarjala z njimi in jih spodbujala, naj se trdno oklenejo Boga, ki jih je obdaril s takšno nezasluzeno dobroto.

Naslednjo soboto je skoraj vse mesto prišlo v sinagogo, da bi slišali sporočilo o Vladarju Jezusu. Ko so Judi videli ta naval, jih je pograbila zavist in so začeli Pavlu nasprotovati. Ugovarjali so mu in žaljivo govorili o Jezusu.

»Vam, Judom, sva bila dolžna najprej razglasiti Božje sporočilo,« sta odločno odvrnila Pavel in Bárnaba. »Toda vi ga zavračate in očitno vas pravo življenje, ki ne pozna konca, sploh ne zanima. Zato vas zapuščava in greva rajši k poganom. Tako nama je namreč naročil Bog, ki pravi:

›Določil sem te,
da boš kakor luč razsvetlil poganke narode
in prinesel osvoboditev vsemu svetu.«

Navzoči Nejudi so se teh besed zelo razveselili. Bog je očitno pripravil mnoge, da so se odprli pravemu življenju, in ti so sprejeli sporočilo o Vladarju Jezusu. To sporočilo so začeli hvaliti in priporočati vsem, tako da se je bliskovito razširilo po vsej okoliški pokrajini.

Judi pa so proti Pavlu in Bárnabu nagovorili nekaj žensk iz visoke družbe, ki so častile Izraelovega Boga, in nekaj mestnih voditeljev. Sprožili so pravo gonjo proti njima in dosegli, da sta morala zapustiti tisto okrožje. Onadva sta v znak protesta stresla prah s svojih podplатов in odpotovala v mesto Ikónij. Novi Jezusovi učenci v Antiohíji pa so kljub temu še naprej prekipevali od veselja in moči, ki jim jo je dajal Sveti Duh.

14 V Ikóniju se je ponovila ista zgodba. Pavel in Bárnaba sta šla v sinagogo ter govorila tako prepričljivo, da je veliko Judov in Nejudov začelo zaupati v Jezusa. Judi, ki se niso dali prepričati, pa so začeli pogane nagovarjati proti kristjanom in zastrupljati njihove misli. Pavel in Bárnaba sta kljub temu vztrajala in ostala pri njih precej časa. Pogumno sta se naslonila na Vladarja Jezusa in povsod govorila o njegovi čudoviti dobroti. On pa je potrjeval, da je to, kar govorita, res: delala sta velike čudeže, ki so očitno kazali na Boga. Meščani so se torej razdelili na dva tabora: eni so bili z Judi, drugi pa z Jezusovima odposlancema. Nazadnje je nasprotnikom prekipel: nekateri pogani in Judi so se skupaj z mestnimi oblastmi odločili, da se bodo s silo spravili nanju in ju linčali do smrti. Onadva pa sta to izvedela in pobegnila v pokrajino Likaónijo. Obiskala sta mesti Listro in Derbo. Tam in v širši okolici sta nekaj časa razglašala dobro novico o Vladarju Jezusu.

V Listri sta naletela na človeka, ki je bil hrom od rojstva – nikoli v življenju še ni hodil. Sedel je in poslušal Pavlov govor. Pavel se je nenadoma zazrl vanj. Videl je, da je hromi začel zaupati v Jezusa in bi torej lahko ozdravel, zato je zavpil:

»Pokonci! Postavi se na noge!«

Moški je poskočil in začel hoditi naokrog. Navzoči, ki so videli, kaj je storil Pavel, so začeli v domačem likaónskem jeziku vzklikati:

»K nam sta prišla dva bogova, ki sta se spremenila v človeka!«

Rekli so, da je Bárnaba glavni bog Zevs, Pavel pa božanski glasnik Hermes, ker je bil glavni govornik. Zevsov tempelj je stal takoj zunaj mesta. Tamkajšnji duhovnik je k mestnim vratom pripeljal vole, okrašene s cvetjem, ki jih je skupaj z množico nameraval zaklati kot daritev Bárnabu in Pavlu. Ko sta Jezusova odposlanca opazila, kaj se dogaja, sta si vsa zgrožena pretrgala oblačila. Stekla sta med množico ter začela kričati:

Ljudje, kaj pa počnete!? Čisto navadna človeka sva, prav tako kot vi. Prosiva, nehajte s temi neumnostmi. Tukaj sva, ker vam prinašava dobro novico o pravem, živem Bogu – njemu se posvetite! To je Bog, ki je naredil vse, kar obstaja: nebo, zemljo in morje, ljudi, živali in rastline. Doslej je pustil, da so vsi narodi razen Judov živeli, kot se jim zdi. Vendar je z dobrimi stvarmi, ki jih je delal, vedno kazal, da obstaja. On vam pošilja dež in dobro letino, daje vam hrano in veselje do življenja.

Tako sta komaj prepričala navzoče, da jima niso opravili žrtvovanja.

Potem pa so iz Antiohíje in Ikónija prišli nekateri Judi ter na svojo stran pridobili mnogo ljudi. S kamni so linčali Pavla ter njegovo telo odvlekli iz mesta, ker so bili prepričani, da je mrtev. Ko pa so se okrog njega zbrali kristjani, se je Pavlu povrnila zavest. Vstal je in se vrnil v mesto.

Naslednji dan sta Pavel in Bárnaba odpotovala v Derbo. Tudi tam sta razglasila dobro novico in mnogi so postali Jezusovi učenci. Potem sta se začela vračati po poti, po kateri sta prišla. Šla sta nazaj v Listro, potem v Ikónij in potem v Pizídijsko Antiohíjo. Povsod

sta spodbujala in opogumljala kristjane, naj vztrajajo in se zvesto držijo Vladarja Jezusa.

»Ne gre drugače,« sta učila, »pot do Božje vladavine nas vodi skozi težave in preganjanja. Tako nam je usojeno.«

V vsaki krščanski skupnosti sta izbrala nekaj voditeljev. Potem sta se postila in molila zanje: posebej sta jih priporočila Vladarju, ki so se mu predali. Prosila sta ga, naj jih varuje in podpira.

Tako sta prepotovala Pizídijo in prišla v pokrajino Pamfílijo. V mestu Perga sta razglasila Božje sporočilo, potem pa odšla v pristanišče Atálejo. Z ladjo sta se vrnila v Antiohíjo v Siriji, v mesto, kjer sta začela svoje potovanje. Tam so ju kristjani pred časom posebej izročili Bogu, naj ju dobrohotno podpira in varuje, da bi izvršila njegov načrt. To delo sta zdaj opravila. Ko sta prispela, sta sklicala vso skupnost. Poročala sta, kaj vse je naredil Bog in kako ju je uporabil – še posebej, kako je tudi Nejudom omogočil, da postanejo kristjani. Nato sta precej časa ostala med kristjani v Antiohíji.

ODLOČILNO SREČANJE V JERUZALEMU

15 Potem so v Antiohíjo prišli nekateri kristjani iz Judeje, ki so začeli učiti drugače.

»Vsi morajo opraviti obred obreze,« so govorili. »Tako je predpisal Mojzes. Kdor ne upošteva tega izročila, ga Bog ne bo rešil.«

Vnel se je hud spor, saj sta jim Pavel in Bárnaba ostro nasprotovala. Nazadnje se je antiohíjska krščanska skupnost odločila takole: Pavel, Bárnaba in še nekateri drugi izmed njih naj odpotujejo v Jeruzalem. Obiščejo naj Jezusove odposlance in voditelje tamkajšnje skupnosti kristjanov ter skupaj z njimi razčistijo to zadevo.

Pavel in Bárnaba sta torej kot predstavnika antiohíjske skupnosti odpotovala proti Jeruzalemu. Spotoma sta povsod po Feniciji in Samaríji obiskovala kristjane in jim pripovedovala, kako

so se začeli spreobračati pogani. Ta novica je povsod povzročila veliko veselje. Potem sta prišla v Jeruzalem. Lepo ju je sprejela vsa krščanska skupnost, skupaj z Jezusovimi odposlanci in voditelji. Onadva pa sta jim povedala, kako ju je Bog uporabil. Toda med tamkajšnjimi kristjani je bilo zdaj tudi nekaj spreobrnjenih farizejev. Ti so nastopili skupaj in zahtevali: »Tudi poganski spreobrnjeneci se morajo obrezati. Naročiti jim je treba, naj živijo v skladu z Mojzesovim zakonikom.«

Jezusovi odposlanci in voditelji skupnosti so se torej sestali, da bi obravnavali to zadevo. Vnela se je burna debata. Končno jih je nagovoril Peter:

Dragi prijatelji!

Saj se spomnite, kaj se je zgodilo že pred časom: od vseh je Bog izbral prav mene, da sem poganom razglasil dobro novico in so začeli zaupati v Jezusa. Bog vidi, kaj je zares v človeku. On je očitno potrdil, da jih je sprejel, saj jim je podaril Svetega Duha točno tako kot nam. Med nami in njimi ni delal nobene razlike. Ker so začeli zaupati vanj, jih je očistil vsega slabega in jih tako vzel za svoje.

Kako to, da hočete zdaj nasprotovati Bogu? Zakaj mu ne zaupate? Zakaj hočete Jezusove učence obremeniti z zahtevami Mojzesovega zakonika, ki jim ne mi ne naši predniki nismo mogli ustreči? Saj se vendar tako mi kot pogani zanašamo na isto: Bog nas rešuje zaradi svoje dobrote, ki si je ne zaslužimo. Ta dar nam prinaša Vladar Jezus.

Nihče ni ugovarjal. Nato sta spregovorila Bárnaba in Pavel in pazljivo so jima prisluhnili. Pripovedovala sta, kako jima je Bog dal moč, da sta med pogani naredila veliko čudežev, ki so kazali nanj. Ko sta končala, je vse skupaj povzel Jakob, voditelj jeruzalemske skupnosti:

Dragi prijatelji, prosim, poslušajte me!

Simon Peter nam je lepo opisal, kako je Bog prvič nastopil kot rešitelj poganov in tudi njih sprejel za svoje ljudstvo. To se lepo sklada s tem, kar so napovedali preroki:

»Jaz, Bog, se bom spet vrnil k vam in obnovil Davidovo propadlo dinastijo. Njegovega potomca bom postavil na oblast in takrat se bo preostanek človeštva vrnil k meni in tudi poganski narodi bodo postali moje ljudstvo. Jaz, Bog, sem sklenil to že zdavnaj; to obljubljam in bom to izvršil.«

Po mojem zato ne smemo po nepotrebnem obremenjevati poganov, ki so začeli zaupati v Boga. Vseeno pa jim napišimo pismo, naj se izogibajo sledečega:

- mesa, ki je bilo žrtvovano poganskim božanstvom in zato velja za umazano ter neprimerno za jed;
- uživanja krvi;
- mesa, iz katerega kri ni do konca odtekla;
- spolnih odnosov, kot jih prepoveduje Mojzesov zakonik.

Ti predpisi so namreč že dolgo splošno znani. Mojzesov zakonik se vendar vsako soboto razglaša po vseh mestih, kjer so sinagoge.

Potem je vsa krščanska skupnost, vključno z voditelji in Jezusovimi odposlanci, prišla do zaključka, da morajo nekateri izmed njih obiskati Antiohíjo. Za svoja predstavnika so izbrali dva ugledna voditelja: Juda, ki se je imenoval tudi Bársaba, in Sila. Poslali so ju skupaj s Pavlom in Bárnabom, da bi antiohíjskim kristjanom odnesli tole pismo:

*Jezusovi odposlanci in voditelji jeruzalemske skupnosti –
Našim prijateljem, sokristjanom nejudovskega porekla
v Antiohiji, Siriji in Kilíkiji*

Lep pozdrav!

Zvedeli smo, da so vas nekateri ljudje iz naše skupnosti hudo vznemirili s svojim govorjenjem. Sporočamo vam, da jim mi tega nismo naročili. Zato smo se sestali in skupaj prišli do odločitve, da bomo dva izmed nas poslali k vam. Zdelo se nam je prav, da gresta skupaj z našima dragima prijateljema Bárnabom in Pavlom. Naj povemo, da Bárnaba in Pavla zelo spoštujemo, ker sta svoje življenje povsem posvetila službi našemu Vladarju, Mesiju Jezusu. Kot svoja predstavnika torej pošiljamo Juda in Sila, ki vam bosta tudi osebno sporočila to, kar vam pišemo. Pod vodstvom Svetega Duha smo namreč prišli do zaključka, naj od vas ne zahtevamo nič drugega, razen tehle reči, ki so res nujne:

- ne jejte mesa, ki je bilo darovano poganskim bogovom;
- ne jejte krvi;
- ne jejte mesa, iz katerega kri ni do konca odtekla;
- ne imejte spolnih odnosov, kot jih prepoveduje Mojzesov zakonik.

Zaradi občutljivosti judovskih kristjanov je prav, da teh stvari ne počnete.

Lepo se imejte, nasvidenje!

Predstavnika jeruzalemskih kristjanov sta torej skupaj z Bárnabom in Pavlom odpotovala v Antiohíjo. Tam se je zbrala vsa krščanska skupnost in izročili so ji pismo. Ko so ga prebrali, so se vsi razveselili, ker je bilo tako spodbudno.

Juda in Sila sta bila tudi navdihnjena preroška govornika. Nekaj časa sta ostala v Antiohiji in zavzeto opogumljala kristjane s svojimi spodbudnimi nagovori. Potem sta se z njihovimi pozdravi vrnila v Jeruzalem, od koder sta bila poslana. Pavel in Bárnaba pa sta še nekaj časa ostala v Antiohiji, kjer sta skupaj z mnogimi drugimi učila kristjane ter razglašala dobro novico o Vladarju Jezusu.

PAVLOVO DRUGO MISIJONARSKO POTOVANJE

Minilo je nekaj časa. »Dajva,« je rekel Pavel Bárnabu, »prehodiva še enkrat isto pot. Obiščiva kristjane po vseh mestih, kjer sva razglašala Božje sporočilo, da vidiva, kako jim gre.«

Bárnaba se je strinjal in hotel s sabo vzeti še Janeza Marka. Pavlu pa se to ni zdelo prav, ker Marko prejšnjikrat ni vztrajal z njima do konca misijonarskega potovanja, ampak jima je v Pamfiliji obrnil hrbet in ju zapustil. Pavel in Bárnaba sta se zaradi tega tako hudo sprla, da sta se nazadnje razšla. Bárnaba je skupaj z Markom odplul na Ciper, Pavel pa si je za novega sodelavca izbral Sila.

Antiohijski kristjani so Pavla in Sila posebej izročili Vladarju Jezusu, naj ju dobrohotno podpira in varuje. Tako sta odšla na pot. Prepotovala sta Sirijo in Kilíkijo ter obiskovala krščanske skupnosti in jih opogumljala.

16 Spet sta prišla v Derbo in nato v Listro. Tam je zdaj živel neki kristjan Timotej. Njegova mati, prav tako kristjanka, je bila po rodu Judinja, njegov oče pa Grk. Kristjani v Listri in Ikóniju so imeli zelo dobro mnenje o Timoteju. Pavel se je odločil, da ga bo vzel za svojega spremljevalca na misijonarskem potovanju. Ker pa je mislil na Jude, ki so bivali v tistih krajih, ga je dal najprej obrezati, saj so vsi vedeli, da je njegov oče Grk.

Tako je Pavel s svojima spremljevalcema nadaljeval pot. Poto-

vali so iz mesta v mesto in obiskovali kristjane. Povedali so, kakšne odločitve so sprejeli Jezusovi odposlanci in voditelji skupnosti v Jeruzalemu. Vsem kristjanom so naročali, naj jih upoštevajo.

Krščanske skupnosti v tistih krajih so se torej vse bolj krepile. Njihovo zaupanje v Jezusa je raslo in vsak dan so se jim pridruževali novi ljudje.

Pavel je s svojima sodelavcema načrtoval, da bodo sporočilo o Vladarju Jezusu razglasili v provinci Aziji. Toda Sveti Duh jim je jasno pokazal, naj zaenkrat ne grejo tja. Zato so prepotovali pokrajini Frígijo in Galátijo. Potem so šli na zahod in prišli na mejo pokrajine Mízije. Od tam so hoteli odpotovati na sever v Bitínijo, vendar jih je tudi tu Jezusov Duh ustavil. Zato so prečkali Mízijo in šli naravnost v pristanišče Troádo, kjer sem se jim pridružil tudi jaz.

Tiste noči, ko so prispeli, je imel Pavel preroške sanje, v katerih se je pred njega postavil neki Makedonec.

»Na pomoč,« ga je milo prosil, »pridi sem čez v Makedonijo, pomagaj nam!«

Tako nam je postalo jasno: Bog nas pošilja v Makedonijo, da bi tamkajšnjim ljudem razglasili dobro novico o Vladarju Jezusu. Zato smo takoj začeli iskati ladjo, ki bi nas prepeljala tja.

Iz Troáde smo odpluli naravnost v Samotráko in že naslednji dan prispeli v Neápolo. Od tam smo šli v notranjost dežele, v Filípe.

Mesto Fílipi je rimska kolonija v prvem makedonskem okrožju; tam smo ostali nekaj časa. Na sobotni dan smo šli iz mesta k reki, ker smo predvidevali, da je tam kraj, kjer se Judi shajajo k molitvi. Tako je tudi bilo: zbralo se je nekaj žensk in začeli smo se pogovarjati z njimi. Ena od njih je bila Lidija, ki je prihajala iz mesta Tiatíre. Ukvarjala se je s trgovino z luksuznimi škrlatnimi tkaninami, ki so jih proizvajali v njenem mestu. Čeprav ni bila Judinja, je častila

Izraelovega Boga. Pazljivo nas je poslušala in Bog ji je dal, da se je odprla Pavlovemu sporočilu ter ga sprejela. Dala se je krstiti, skupaj z njo pa tudi vsi, ki so živeli v njeni hiši: družina, služabniki in delavci. Potem nas je povabila k sebi.

»Pravite, da sem postala učenka Vadarja Jezusa,« nam je rekla. »Če je res tako, potem mi zaupajte in bodite od zdaj naprej moji gostje.«

Skoraj prisilila nas je, da smo se nastanili pri njej.

Potem smo še naprej obiskovali tisti molitveni kraj in nekega dne se je zgodilo tole. Na poti smo srečali neko sužnjo, ki je svojim lastnikom prinašala lepe zasluzke z napovedovanjem prihodnosti. Iz nje je namreč govoril vedeževalski demon. To dekle je začelo hoditi okrog Pavla in nas ostalih.

»Ti ljudje služijo Bogu, ki je višji od vseh drugih bogov,« je kričala. »Razglašajo vam, kako se lahko rešite.«

To se je ponavljalo dan za dnev, dokler ni Pavlu prekipelo. Obrnil se je k njej in navdala ga je moč Svetega Duha.

»Sklicujem se na oblast Mesija Jezusa,« je zaklical demonu, »ukazujem ti: ven iz tega dekleta!« In vedeževalski duh jo je takoj zapustil.

Njeni lastniki so kmalu ugotovili, da jim je usahnil vir zasluzka. Zgrabili so Pavla in Sila in ju odvedli na glavni mestni trg, kjer se opravljajo sodbe. Pripeljali so ju pred mestna voditelja, ki sta bila hkrati sodnika.

»Ta dva človeka povzročata nered in nemir v našem mestu,« so začeli. »Juda sta. Vpeljati hočeta navade, ki so v nasprotju z našimi pravili in jih mi kot dobri rimski državljani ne smemo sprejeti.«

Ljudska množica z mestnega trga se je spravila nad Pavla in Sila. Voditelja sta pustila, da so z njiju strgali oblačila, potem pa ukazala, naj ju vojaki pretepejo s palicami. Naložili so jima veliko udarcev, potem pa ju odvedli v zapor. Voditelja sta ukazala poveljniku za-

pora, naj ju posebej dobro zastraži. Ta ju je zato zaprl v najbolj notranjo celico in njune noge vklenil v veliko leseno klado.

Prišla je polnoč. Pavel in Sila sta molila in s hvalnicami slavila Boga. Ostali zaporniki so ju pozorno poslušali. Kar naenkrat je nastal hud potres, da se je jetnišnica zamajala od vrha do tal. Vsa vrata celic so se odprla in zapornikom so odpadle verige. Poveljnik zapora se je zbudil in videl, da so vrata zapora na široko odprta. Mislil je, da so zaporniki pobegnili, zato je zgrabil meč in se hotel ubiti.

»Ne delaj tega!« je na ves glas zavpil Pavel. »Vsi smo še tukaj!«

Poveljnik zapora je rekel, naj mu dajo svetilko, in pohitel noter. Ves se je tresel. Vrgel se je na tla pred Pavlom in Silom, potem pa ju odpeljal iz celice.

»Spoštovana gospoda,« je zajecjhal, »kako se lahko rešim? Kaj moram narediti?«

»Sprejmite Jezusa za Vladarja,« sta mu odgovorila. »Zaupajte mu in Bog bo rešil vas in vso vašo družino.«

Nato sta Pavel in Sila vsem, ki so živeli pri njem, spregovorila o Vladarju. Poveljnik zapora ju je kar tedaj, sredi noči, odpeljal v prostor, kjer je lahko očistil njune rane in poškodbe. Takoj nato se je skupaj z vsemi svojimi dal krstiti. Potem ju je povabil k sebi domov in pripravil pojedino. Vsa njegova družina in vsi, ki so prebivali z njim, so začeli zaupati v Boga, zato so tisto noč veselo proslavljali.

Zjutraj sta mestna voditelja poslala poveljniku zapora svoje redarje z naročilom, naj izpusti Pavla in Sila na prostost. Ta je nato sporočil Pavlu:

»Voditelja pošiljata ukaz, naj vas izpustim iz zapora. Zdaj lepo v miru odidite iz našega mesta.«

Toda Pavel se je obrnil k redarjem: »Rimska državljana sva,« jim je rekel, »voditelja pa sta grobo kršila najine pravice. Dala sta naju javno preteptsti, in to brez sodnega procesa in brez kakršne

koli obsodbe. Potem sta naju vrgla še v zapor. In zdaj bi naju rada potihem spravila iz mesta, kot da se ni nič zgodilo? Ne, tako ne bo šlo! Osebnost naj prideta sem in naju pospremita iz zapora.«

Redarji so to sporočili voditeljema. Hudo ju je zaskrbelo, ko sta zvedela, da sta Pavel in Sila rimska državljana. Osebnost sta se jima prišla opravičiti. Pospremila sta ju na prostost in ju prosila, če lahko odideta iz njihovega mesta.

Po izpustitvi sta Pavel in Sila najprej odšla domov k Lidiji. Tam sta se srečala z ostalimi kristjani ter jih spodbudila in ohrabila. Potem sta odpotovala.

17 Pavel in Sila sta nadaljevala pot skozi mesti Amfípolo in Apolónijo ter prišla v Solun. Tam je bila judovska sinagoga in Pavel jo je po svoji navadi obiskal. Tri sobote zapored se je pogovarjal in debatiral z njimi. Opiral se je na Sveto pismo, ga razlagal in jim dokazoval: Mesiju, obljubljenemu Vladarju in osvoboditelju, je usojeno, da pretrpi smrt in se potem vrne v življenje.

»In ta obljubljeni Mesija,« je rekel Pavel, »je Jezus, o katerem vam govorim.«

Samo nekaj Judov se je pustilo prepričati in ti so se pridružili Pavlovi in Silovi skupini. Zato pa je v Jezusa začelo zaupati precej uglednih žensk in še veliko drugih Grkov, ki so častili Izraelovega Boga.

Jude je pograbila zavist. Nagovorili so nasilne postopače z mestnega trga, da je nastala gruča izgrednikov, ki so začeli razgrajati po mestu. Šli so k nekemu Jazonu, da bi tam zajeli Pavla in Sila. Hoteli so, da bi obračunali z njima na mestnem zboru. Napadli so Jazonovo hišo, vendar njiju dveh niso našli. Zato so Jazona in še nekaj kristjanov odgnali pred mestne upravnike.

»Ti ljudje izzivajo nemire po vsem rimskem cesarstvu!« so kričali. »Zdaj so prišli povzročat težave tudi v naše mesto. Jazon

jih gosti pri sebi! Vsi ti so krivi veleizdaje proti cesarju. Pravijo, da imajo drugega vladarja: Jezusa!»

S temi obtožbami so povzročili hud nemir med meščani. Zato so mestni upravniki od Jazona in ostalih zahtevali visoko varščino, preden so jih izpustili. Kristjani so še tisto noč poskrbeli, da sta Pavel in Sila odpotovala naprej, proti mestu Beróji.

Tam sta takoj obiskala sinagogo. Berójski Judi so bili bolj odprti od solunskih in so dobrohotno sprejeli njuno sporočilo. Vsak dan so preučevali svetopisemski besedila, da bi se prepričali, če vse to drži. Mnogi od njih so začeli zaupati v Vladarja Jezusa, prav tako pa tudi mnogi Grki, vključno s številnimi ženskami iz visoke družbe.

Toda solunski Judi so zvedeli, da Pavel tudi v Beróji razglašal sporočilo o Jezusu. Prišli so tja ter začeli povzročati zmedo med ljudmi in jih ščuvati proti Pavlu. Kristjani so poskrbeli, da je Pavel takoj odpotoval proti obali. Z njim so odšli tudi nekateri izmed njih, medtem ko sta Sila in Timotej ostala v Beróji. Spremljevalci so odpluli s Pavlom vse do Aten, potem pa so se vrnil. Pavel jim je naročil, naj Sila in Timotej čim prej prideta za njim.

Pavel je torej v Atenah čakal na Sila in Timoteja. Povsod po mestu so bila upodobljena poganska božanstva in Pavel je čutil, kako se vse v njem upira. Hodil je v sinagogo ter debatiral z Judi in s tujci, ki so častili Izraelovega Boga. Poleg tega se je na glavnem mestnem trgu vsak dan pogovarjal z ljudmi, na katere je naletel. Tako se je zapletel v razpravo tudi s filozofi; nekateri so bili iz epi-kurejske, drugi pa iz stoiške šole.

»Kaj bi pravzaprav rad povedal tale šarlatan?« so pravili nekateri.

»Izgleda,« so menili drugi, »da dela reklamo za neko čudno novo religijo.«

Pavel je namreč govoril o Jezusu in o vrnitvi mrtvih v življenje.

Tako so Pavla povabili pred mestni svet, na Areopág:

»Zanimajo nas te vaše teorije, o katerih govorite,« so rekli.

»Slišijo se nekam čudno. Radi bi vedeli, za kaj pravzaprav gre.«

Atenci in tujci, ki bivajo pri njih, bi namreč najrajši ves čas delali samo eno: poslušali, kaj je novega, in se o tem pogovarjali.

Pavel je torej nastopil pred mestnim svetom. Nagovoril ga je takole:

Dragi Atenci!

Vidim, da ste med najbolj pobožnimi ljudmi, kar jih je. Sprehajal sem se po vašem mestu in si ogledoval vaše templje. Med njimi sem naletel tudi na nenavaden oltar z napisom:

»Postavljeno v čast bogu, ki ga ne poznamo«

Častite boga, ki ga ne poznate – jaz pa vam zdaj prinašam sporočilo prav o njem! Ta Bog je ustvaril vse veselje in je Vladar vsega sveta. On ne živi v templjih, ki so jih zgradili ljudje, in ne potrebuje pomoči od nikogar. Nasprotno, on iz trenutka v trenutek daje nam, da živimo in da dihamo. Daje nam vse. Iz enega samega prednika je ustvaril vse človeštvo. Vsem ljudstvom na svetu je pripravil dežele, v katerih lahko prebivajo, in jim dal rodovitne letne čase.

Bog nam daje vse to, da bi se začeli spraševati o njem, da bi začutili potrebo po njem in da bi ga končno spoznali. Saj Bog v resnici sploh ni daleč od nikogar. Zaradi njega namreč živimo, se premikamo in sploh obstajamo. To je lepo povedal tudi eden od vaših pesnikov, ki je zapisal:

»Da, mi vsi smo njegovo potomstvo.«

Ker smo torej njegovi otroci, ne smemo misliti, da se da Boga predstaviti s človeškimi izdelki. To, kakšen je Bog v resnici, ni prav nič podobno kipom iz zlata, srebra ali kamna, ki jih ustvarjajo izurjeni umetniki po svojih zamislih. Bog tega

doslej ni očital, ker ga večina človeštva ni poznala. Zdaj pa vsem ljudem vsepovsod po svetu naroča, naj spremenijo svoje življenje in ga začnejo poslušati. Saj je namreč že določil dan za veliko sojenje, na katerem se bo pošteno in natančno preiskalo vse, kar so delali vsi ljudje na svetu. Tudi sodnik je že izbran: to je človek, ki ga je Bog zanesljivo potrdil s tem, da ga je po smrti nepreklicno vrnil nazaj v življenje.

Ko je Pavel rekel, da je nekdo umrl in spet oživel, so se nekateri začeli smejati. Drugi pa so mu rekli:

»O tem bi se lahko pogovarjali še kdaj drugič.«

Tako je Pavel odšel z Areopága. Nekaj ljudi je šlo z njim in začeli so zaupati v Vladarja Jezusa. Med njimi sta bila tudi Dionizij, član mestnega sveta, in neka ženska z imenom Dámaris.

18 Potem je Pavel zapustil Atene in odpotoval v Korint. Tam se je spoznal z nekim Judom, ki mu je bilo ime Ákvila in je bil doma iz Ponta. Skupaj z ženo Priscilo sta se pred kratkim priselila iz Italije, ker je cesar Klavdij izdal odlok, da se morajo vsi Judi izseliti iz Rima. Ko ju je Pavel obiskal, so ugotovili, da se preživljajo z isto obrtjo – z izdelovanjem šotorov. Zato se je Pavel nastanil pri njiju in z njima delal.

Vsako soboto je hodil v sinagogo, kjer je debatiral z Judi in Grki ter jih skušal prepričati, naj postanejo Jezusovi učenci. Ko sta Sila in Timotej končno prišla za njim iz Makedonije, se je Pavel lahko popolnoma posvetil svojemu misijonarskemu delu. Judom je z vso gotovostjo dokazoval, da je Jezus Mesija, objubljeni osvoboditelj in Vladar. Toda oni so mu nasprotovali in začeli žaljivo govoriti o Jezusu. Takrat je Pavel v znak protesta stresel prah z obleke in jih posvaril:

»Nisem odgovoren, če se kdor koli od vas pogubi. Od zdaj naprej se bom ukvarjal s pogani!«

Zapustil je sinagogo in odslej naprej imel svoje govore v hiši poleg nje. Njen lastnik je bil Titij Just, Nejud, ki je častil Izraelovega Boga. Predstojnik sinagoge, ki mu je bilo ime Krisp, je začel zaupati v Vladarja Jezusa in skupaj z njim vsi, ki so živeli v njegovi hiši. Nasploh je vedno več Korinčanov slišalo Pavlovo sporočilo. Mnogi so začeli zaupati v Jezusa in se dali krstiti.

Neke noči je imel Pavel videnje, v katerem ga je nagovoril Vladar Jezus.

»Ne boj se, Pavel,« mu je rekel. »Pogumno govori o meni pred ljudmi. Ne odnehaj! Jaz sem s tabo, nihče ti ne bo mogel narediti nič hudega. V tem mestu je veliko ljudi, ki bodo moje ljudstvo.«

Zato je Pavel ostal v Korintu leto in pol. Razglašal je Božje sporočilo in razlagal, kako je treba živeti v skladu z njim.

Potem ko je bil za guvernerja province Aháje postavljen Galíon, pa so se Judi skupaj spravili nad Pavla in ga privedli na sodišče.

»Ta človek,« so ga obtoževali, »prepričuje ljudi, naj častijo Boga v nasprotju z zakoni.«

Pavel se je že pripravljaj na zagovor, ko ga je prehitel Galíon.

»Oh, vi Judi,« je rekel. »Če bi šlo za kakšen hud zločin ali resen prekršek, bi bila moja dolžnost, da se posvetim vašemu primeru. Toda tukaj gre za vprašanja o verskem nauku in duhovnih avtoritetah ter za nesoglasja glede vaših lastnih zakonov. To se me ne tiče, takšnih primerov ne bom obravnaval.«

S tem je zaključil sodno razpravo. Protijudovsko razpoloženi Korinčani, ki so bili zraven, so kar vpričo guvernerja pretepli novega predstojnika sinagoge Sosténa. Galíon pa se s tem ni niti najmanj obremenjeval.

Pavel je še nekaj časa ostal s kristjani v Korintu. Potem se je poslovil od njih, ker se je odločil, da bo odpotoval nazaj proti provinci Siriji. Spremljala sta ga Priscila in Ákvila. Ker je Pavel do konca

opravil posebno zaobljubo Bogu, se je moral po judovskem običaju ostriči. To je storil v vzhodnem korintskem pristanišču Kenhréje. Potem so se vkrcali na ladjo in odpluli proti Siriji.

Prispeli so v Efez in Pavel se je odločil, naj Priscila in Ákvila ostaneta tam. Zgodilo se je namreč tole: Pavel je šel v sinagogo in začel debatirati z Judi. Ti so ga prosili, naj dalj časa ostane pri njih, vendar je zaenkrat odklonil.

»Spet se bom vrnil k vam,« jim je rekel, »če bo le Bog tako hotel.«

Tako se je poslovil od njih. Iz Efeza je odplul v mesto Cezaréjo in od tam na kratko obiskal Jeruzalem. Oglasil se je v tamkajšnji krščanski skupnosti in nato odpotoval v Antiohijo.

PAVLOVO TRETJE MISIJONARSKO POTOVANJE

Pavel je nekaj časa ostal v Antiohiji, potem pa se je spet odpravil na pot. Še enkrat je šel skozi pokrajino Galátijo in Frígijo. Po vrsti je obiskoval kraj za krajem ter povsod spodbujal in opogumljal kristjane.

Medtem je v Efez prišel neki Jud, doma iz Aleksandrije. Ime mu je bilo Apolo. Bil je zelo izobražen in je dobro poznal Sveto pismo. Apolo je tudi že sprejel nauk o Vladarju Jezusu. Sveti Duh ga je razvnel, da je govoril o njem in podrobno razlagal vse, kar je vedel. Vendar pa je slišal le za krst, ki ga je razglašal krščevalec Janez. Apolo je torej začel pogumno nastopati v sinagogi in govoriti o Jezusu. Slišala sta ga Priscila in Ákvila ter ga povabila k sebi. Še bolj natančno sta mu razložila vse, kar se tiče krščanskega življenja.

Potem se je Apolo odločil, da bo odpotoval v Ahájo. Kristjani iz Efeza so ga podprli in napisali pismo, v katerem so korintski krščanski skupnosti priporočili, naj ga sprejme. Tako jih je obiskal, in ker ga je Bog dobrohotno podpiral, jim je bil v veliko pomoč.

V javnih debatah je z dobrimi argumenti premagoval Jude ter s pomočjo Svetega pisma jasno dokazoval, da je obljubljeni Mesija že prišel in da je to Jezus.

6

19 Medtem ko je Apolo deloval v Korintu, je Pavel prepotoval gorato notranjost Male Azije in prispel v obalno mesto Efez. Tam je naletel na neko krščansko skupino in z njimi začel pogovor.

»Ali vam je Bog dal Svetega Duha, ko ste začeli verjeti v Mesija?« je vprašal.

»Ne,« so odgovorili. »Kaj pa sploh je Sveti Duh?«

»Kako ste bili potem krščeni?« je spraševal Pavel. »Katero ime je bilo pri tem izrečeno?«

»Krščeni smo bili tako, kot je razglašal krščevalec Janez,« so rekli.

»Janez je razglašal, naj ljudje spremenijo svoje življenje in to potrdijo s krstom,« je pojasnil Pavel. »S tem jih je pozival in pripravljaj, naj zaupajo tistemu, ki bo prišel za njim – se pravi Jezusu.«

Po tej razlagi so se Pavlovi sogovorniki dali ponovno krstiti. Nad njih je bilo priklicano ime Vladarja Jezusa in s tem so priznali, da mu pripadajo. Potem je Pavel v molitvi položil roke na vsakega od njih in Sveti Duh se je s svojo močjo spustil nanje. Začeli so govoriti v raznih neznanih jezikih ter vzneseno in navdihnjeno razglašati, kaj govori Bog. Vseh skupaj jih je bilo kakšnih dvanajst.

Naslednje tri mesece je Pavel redno obiskoval sinagogo. Pogumno je debatiral s poslušalci in jih prepričeval, da se je Božja vladavina že začela. Toda nekateri so se zaprli in se nikakor niso pustili prepričati. Pred vsemi ljudmi so začeli govoriti hude reči proti novemu nauku, zato je Pavel skupaj z ostalimi kristjani zapustil sinagogo.

Od tedaj naprej je imel vsak dan javne debate v prostorih Tiranove filozofske šole. To je počel celi dve leti. Vse prebivalstvo

provincije Azije, tako Judi kot Nejudi, je lahko slišalo sporočilo o Vladarju Jezusu.

Bog je dal Pavlu tudi moč, da je delal neverjetne čudeže. Ljudje so počeli celo to: jemali so robce ali brisače, ki so se dotaknili Pavlovega telesa, in jih polagali na bolnike. Bolezni so izginile in zli duhovi so jih zapustili.

Nekateri potujoči judovski eksorcisti pa so hoteli posnemati Pavla. Pri eksorcizmih so skušali uporabljati ime Vladarja Jezusa in so zlim duhovom ukazovali:

»Zaklinjam vas pri Jezusu, ki ga razglaša Pavel!«

To so nekoč poskusili tudi sinovi judovskega glavnega duhovnika Skevája. Bilo jih je sedem. Toda zli duh se jim je postavil po robu.

»Jezusa že poznam,« jim je odgovoril, »in tudi vem, kdo je Pavel. Ampak vi – kdo pa ste vi?«

Tedaj se je človek, ki je bil v oblasti zlega duha, divje zagnal vanje in jih vse pometal po tleh. Tako grozno se je znesel nad njimi, da so morali nazadnje nagi in vsi pretepeni pobegniti iz tiste hiše. To se je razvedelo po vsem Efezu. Jude in Nejudi je prevzel sveti strah in vse bolj so spoštovali Vladarja Jezusa.

Mnogi, ki so postali kristjani, so tedaj začeli javno priznavati svoja nekdanja slaba dejanja. Precej tistih, ki so se ukvarjali z magijo, je prineslo svoje knjige urokov in jih javno zažgalo. Izračunali so, da bi bilo vse skupaj vredno več kot milijon evrov.

Tako je zaradi očitnega delovanja Božje moči sporočilo o Jezusu dosegalo vse več ljudi in se vse bolj uveljavljalo.

Potem je Pavel začutil, da ga Sveti Duh spet kliče na pot. Odločil se je, da bo še enkrat prepotoval Makedonijo in Ahájo, nato pa se odpravil v Jeruzalem. »Zatem pa mi je usojeno,« je rekel, »da bom moral obiskati tudi Rim.« Dva svoja pomočnika, Timoteja in Erásta, je poslal naprej v Makedonijo, sam pa je še nekaj časa ostal v Efezu.

Takrat so zaradi kristjanov v mestu nastale hude težave. Neki zlatar, ki mu je bilo ime Dimitrij, je izdeloval srebrne kipce boginje Artémide iz slavnega efeškega templja. On in njegovi zaposleni so prav dobro služili z njihovo prodajo. Njih in druge, ki so se ukvarjali s to obrtjo, je sklical na sestanek in jih nagovoril:

Spoštovani gospodje!

Saj veste, da zaradi tega posla lahko dobro živimo. Zdaj pa se sami pozanimajte in prepričajte, kaj počne tale Pavel. Pravi, da bogovi, ki jih izdelamo mi ljudje, sploh niso bogovi! Prepričati mu je uspelo že mnogo ljudi in to ne samo v Efezu, temveč po skoraj vsej provinci Aziji. Vendar ne gre samo za to, da bo naša obrt prišla na slab glas. Obstaja tudi nevarnost, da bodo tempelj naše veličastne boginje Artémide ljudje začeli imeti za nekaj zgrešenega. Pomislite, boginja, ki jo časti vsa naša provinca in sploh ves civilizirani svet, bi lahko izgubila svojo veličino!

Poslušalci so ob tem pobesneli in začeli kričati:

»Živela Artémida, boginja Efežanov!«

Njihovo razgrajanje se je širilo in kmalu je vse mesto zajel nered. Množice so se začele zgrinjati proti amfiteatru, kjer so potekala mestna zborovanja. Izgredniki so našli dva Pavlova sopotnika, Gaja in Aristárha, doma iz Makedonije, ter ju na silo odvedli tja. Pavel je sicer hotel kar sam oditi tja, da bi nagovoril zbrano množico, vendar so mu kristjani to preprečili. Tudi nekateri ugledni voditelji province Azije, ki so mu bili naklonjeni, so mu poslali sporočilo: »Prosimo, ne hodite v amfiteater.«

Medtem je zborovanje postajalo vse bolj kaotično. Eni so vpili to, drugi so kričali nekaj drugega. Večina jih sploh ni vedela, zakaj so se zbrali. Judi v množici so rinili v ospredje nekega Aleksandra. Ta je mahal z roko in prosil za pozornost. Ljudem na zborovanju je skušal povedati, da Judi za to niso krivi. Toda razvedelo se je,

da je Jud in vsi naenkrat so začeli kričati:

»Živela Artémida, boginja Efežanov!«

To je trajalo celi dve uri, potem pa je mestnemu uradniku le uspelo pomiriti množico. Spregovoril jim je:

Dragi Efežani!

Vsem ljudem na svetu je jasno, da je v Efezu tempelj veličastne boginje Artémide in da hranimo sveti kamen z njeno podobo, ki je padel z neba. Tega ne more zanikati nihče. Zato se, prosim, ustavite in dobro premislite, preden storite kar koli. Ta dva človeka ste privedli sem, čeprav nista ropala templjev ali žalila naše boginje.

Če hoče Dimitrij s svojimi delavci vložiti tožbo zaradi poslovne škode, naj gre ob uradnih urah na sodišče in sproži postopek. Kar koli drugega pa se lahko uredi na redni mestni skupščini. To, kar se je zgodilo danes, je namreč nevarno. Za ta nered ni nobenega pravega opravičila in cesarske oblasti bi nas lahko obtožile upora.

Tako je upravniku uspelo prekiniti shod in ljudje so se razšli.

20 Potem so se nemiri polegli in Pavel se je odpravil na pot. Sklical je kristjane in jih spodbudil, naj še naprej trdno zaupajo v Jezusa. Nato se je poslovil in odšel v Makedonijo. Prepotoval jo je ter povsod govoril s kristjani in jih spodbujal. Prišel je v Ahájo in ostal tam tri mesece. Že se je pripravljal, da bo odplul v provinco Sirijo, ko je ugotovil, da so Judi proti njemu napravili zaroto. Zato se je odločil, da se bo vrnil po kopenski poti skozi Makedonijo. Njegovi spremljevalci so bili:

- Sópater, Pirov sin iz Beróje,
- Aristárh iz Soluna,
- Sekúndus iz Soluna,
- Gaj iz Derbe,

- Timótej iz Listre,
- Tíhik iz province Azije,
- Trófim iz province Azije.

Ti so šli naprej in so nas počakali v Troádi. Mi pa smo po pašalnih praznikih odpluli iz mesta Filípi v Makedoniji. Čez pet dni smo se jim pridružili v Troádi in tam ostali teden dni.

V nedeljo zvečer smo se zbrali h Gospodovi večerji. Pavel je naslednje jutro nameraval odpotovati naprej, zato se je z zbranimi kristjani pogovarjal dolgo v noč. V sobi v zgornjem nadstropju hiše, kjer smo se srečali, je gorelo veliko svetilk. Neki mladenič, ki mu je bilo ime Évtih, je sedel na okenski polici. Dremalo se mu je, in dlje ko je Pavel govoril, bolj ga je premagoval spanec. Nazadnje je zaspal in padel skozi okno, ki je bilo v drugem nadstropju. Ko so ga pobrali, je bil mrtev. Pavel je stekel dol, se vrgel nanj in ga objel.

»Brez skrbi,« je rekel zbranim, »živ je.«

Pavel se je vrnil nazaj gor, razdelil Gospodovo večerjo in nato smo skupaj jedli. Potem se je z zbranimi pogovarjal vse do jutra, ko je odpotoval naprej. Medtem so fanta, ki je padel, živega in zdravega pospremili domov. To je močno okrepilo njihovo zaupanje v Jezusa.

Pavel se je odločil, da bo šel do mesta Asosa sam po kopnem, mi pa smo tja odpluli z ladjo. Dogovorili smo se, da se nam bo tam pridružil. Tam smo se torej srečali in ga vzeli na krov. Odpluli smo v Mitiléno in naslednji dan prišli do otoka Hiosa. Dan pozneje smo prispeli na Sámos, še dan zatem pa že pristali v mestu Milétu.

Pavel se je namreč odločil, da na tej plovbi ne bo obiskal Efeza. Ni hotel izgubljati časa v provinci Aziji, ker se mu je mudilo. Če bi le šlo, je želel priti v Jeruzalem na binkoštni praznik. Zato je iz Miléta poslal sporočilo voditeljem krščanske skupnosti v Efezu, naj pridejo k njemu. Ko so prispeli, jih je nagovoril:

Dobro veste, kako sem se vedel in kakšno je bilo moje življenje vse od prvega trenutka, ko sem stopil v provinco Azijo. Veste, kako sem služil Vladarju: zavedal sem se svoje majhnosti, veliko prejokal in prenašal hude težave, ki jih je povzročalo spletkarjenje nekaterih Judov. Veste, da sem vas naučil vse. Nobene od koristnih stvari, ki vam bodo v pomoč, nisem zadržal zase ali vam jo prikril. Razglašal sem jih tako v javnosti kot po domovih. Jude in Nejudi sem z gotovostjo, ki jo daje Bog, opozarjal in spodbujal, naj spremenijo svoje življenje, se vrnejo k Bogu ter zaupajo v našega Vladarja Jezusa.

Zdaj pa mi Božji Duh izrecno naroča, naj grem v Jeruzalem. Ne morem drugače, kot da ga ubogam. Ne vem, kaj se mi bo tam zgodilo. Vem pa, da me Sveti Duh v vsakem mestu, ki ga obiščem, opozarja, da me čakata zapor in hudo trpljenje. Toda moje življenje mi ne pomeni nič. Želim si le, da bi dokončal svoje delo – svoj atletske tek. Želim si do konca opraviti službo, ki mi jo je dal Vladar, namreč da z vso trdnostjo in gotovostjo razglasim dobro novico o čudoviti Božji dobroti.

Torej: med vami sem živel in razglašal Božjo vladavino, zdaj pa vem, da se vidimo zadnjič. Zato vam danes svečano izjavljam: nisem odgovoren, če se bo kdor koli od vas pogubil. Razkril sem vam prav vse, kar hoče Bog; ničesar nisem zadržal zase. Zato pazite nase in skrbite za vse, ki so vam zaupani. Sveti Duh vas je izbral za pastirje, ki vodijo Božjo čredo. To skupnost si je Bog pridobil za drago ceno, namreč s krvavo smrtjo svojega Sina. Vem, kaj se bo zgodilo po mojem odhodu: med vas bodo prišli ljudje, ki bodo kakor krvoločni volkovi. Neusmiljeno bodo napadali ovce. Celu med vami, voditelji, se bodo pojavili takšni, ki bodo govorili zgrešene in popačene stvari, da

bi potegnili kristjane za sabo. Bodite torej pripravljeni in pozorni. Spominjajte se, kako sem vse vas tri leta noč in dan, brez prestanka s solzami v očeh učil in spodbujal.

Zdaj vas izročam Bogu. On bo poskrbel za vas. Spominjajte se sporočila o njegovi čudoviti dobroti, ki vam bo še naprej dajalo trdnost in rast. Tako boste dobili, kar je Bog pripravil vsemu svojemu ljudstvu.

Nikoli nisem hotel imeti vašega denarja ali oblačil. Dobro veste, kako sem delal z lastnimi rokami, da bi poskrbel zase in za svoje sodelavce. Vedno sem vam kazal, kako je treba s trdim delom pomagati šibkim. V mislih sem imel to, kar je govoril Vladar Jezus:

»Če daš, si bolj srečen, kot če dobiš.«

Potem je Pavel skupaj z njimi pokleknil in molil. Ko se je nato začel poslavlјati, so vsi jokali. Zelo jim je bilo hudo, ker je rekel, da se ne bodo več videli. Objemali so ga in poljubljali v slovo. Potem so ga vsi pospremili do ladje.

21 Tako smo se poslovili od voditeljev efeške skupnosti in nadaljevali pot. Odpluli smo naravnost na otok Kos, naslednji dan prišli na Rodos in potem v mesto Pátaro. Tam smo našli ladjo, ki je plula v Fenicijo, in z njo odšli naprej. Ko smo v daljavi zagledali Ciper, smo ga obšli po južni strani in nadaljevali plovbo proti provinci Siriji.

Končno smo prispeli v Tir, kjer je bilo treba raztovoriti blago. Poiskali smo tamkajšnje kristjane in teden dni ostali z njimi. Sveti Duh jih je navdihnil, da so večkrat posvarili Pavla, naj ne hodi v Jeruzalem. Potem se je naš postanek v Tiru končal in odpravili smo se naprej. Tamkajšnji kristjani so nas skupaj s svojimi ženami in otroki pospremili iz mesta. Na morski obali smo pokleknili in skupaj molili. Nato smo se poslovili; mi smo šli na ladjo, oni pa so se vrnili domov.

Iz Tira smo odpluli v Ptolemáido, kjer se je naše potovanje po morju končalo. Tudi tam smo šli pozdravit kristjane in ostali pri njih en dan. Naslednji dan smo šli naprej in prispeli v Cezaréjo. Obiskali smo Filipa, enega od sedmerice služabnikov, ki so jih v Jeruzalemu izbrali za razdeljevanje denarne pomoči. Zdaj je bil potujoči misijonar, ki je razglašal dobro novico o Vladarju Jezusu. Filip je imel štiri neporočene hčere, ki so s preroškim navdihom govorile v imenu Boga.

Pri Filipu smo bili že nekaj dni, ko je iz Judeje prišel krščanski prerok Ágab. Stopil je k nam, vzel Pavlov pas ter si z njim zvezal roke in noge.

»Sveti Duh pravi tole,« je rekel. »Takole bodo Judi v Jeruzalemu zvezali lastnika tega pasu. Potem ga bodo dali v roke poganom.«

Ko smo to slišali, smo vsi začeli prositi Pavla, naj ne gre v Jeruzalem. Prepričevali smo ga mi, njegovi spremljevalci, pa tudi kristjani iz Cezaréje, ki so bili zraven.

»Zakaj mi to počnete?« je odgovoril Pavel. »S svojim jokanjem mi samo jemljete pogum. Jaz sem pripravljen na vse, ne samo na to, da me v Jeruzalemu aretirajo. Za Vladarja Jezusa sem pripravljen tudi umreti.«

Ni in ni se dal pregovoriti. Nazadnje smo odnehali in rekli: »Naj se zgodi, kar hoče Vladar.«

PAVEL V ZAPORU IN POT V RIM

Čez nekaj dni smo pripravili svojo prtljago in se odpravili proti Jeruzalemu. Z nami so šli tudi nekateri kristjani iz Cezaréje, ki so nas peljali k človeku, pri katerem naj bi stanovali. To je bil Mnázon s Cipra, eden prvih kristjanov. Tako smo torej prispeli v Jeruzalem in sokristjani so nas prijazno sprejeli.

Naslednji dan smo s Pavlom obiskali Jakoba, voditelja je-

ruzalemske krščanske skupnosti. Navzoči so bili tudi vsi drugi jeruzalemski voditelji. Pavel jih je pozdravil in podal podrobno poročilo o svoji službi. Povedal jim je, kaj vse je storil Bog med pogani in kako ga je uporabil kot misijonarja. Ko je končal, so vsi prisotni začeli navdušeno slaviti Boga za to, kar so slišali. Potem so nagovorili Pavla:

Dragi prijatelj!

Kot lahko vidiš, je tudi na tisoče Judov začelo zaupati v Mesija Jezusa. Vsi ti se strogo držijo Mojzesovega zakona. Glede tebe pa se širijo govorice, da Judom, ki živijo med pogani, praviš, naj ta zakonik zavržejo. Menda jim govoriš, naj ne obrezujejo svojih otrok in naj se nasploh ne držijo judovskih običajev.

Kaj naj naredimo? Vsi vejo, da si tukaj. Predlagamo ti tole: štirje izmed nas so napravili zaobljubo Bogu, da nekaj časa ne bodo pili vina in si ne bodo strigli las – pridruži se jim in poskrbi zanje. Skupaj z njimi opravi očiščevalni obred. Ko bo zaobljube konec, si boste v templju vsi svečano ostrigli lase. Nase prevzemi vse stroške, ki bodo nastali. Potem bo vsem jasno, da tiste govorice o tebi niso resnične, ampak da se tudi ti dosledno držiš Mojzesovega zakona.

Kar se tiče Nejudov, ki začnejo zaupati v Vladarja Jezusa, pa smo vendar že pred časom prišli do skupne odločitve. Napisali smo jim, čemu naj se izogibajo: mesu, ki je bilo žrtvovano poganskim božanstvom, uživanju krvi, mesu, iz katerega kri ni do konca odtekla, in spolnim odnosom, kot jih prepoveduje Mojzesov zakonik.

Pavel je upošteval nasvet, ki so mu ga dali Jakob in voditelji. Sprejel je skrb za omenjene štiri moške. Takoj naslednji dan je skupaj z njimi odšel v tempelj in opravil očiščevalni obred. Potem

je obvestil duhovnike, kdaj se bo končala njihova zaobljuba, ko bo treba za vsakega od njih darovati predpisano daritev.

Sedemdnevno očiščevalno obdobje je bilo že skoraj pri koncu, ko so v templju Pavla opazili nekateri Judi iz province Azije. Za gnali so vik in krik in nastalo je vsesplošno razburjenje. Vrgli so se na Pavla.

»Izraelci, na pomoč!« so kričali. »Ta človek vsepovsod nasprotuje vsemu, kar nam je sveto: našemu narodu, Mojzesovemu zakoniku in temu našemu svetišču. Drznil si je celo tole: v tempelj je pripeljal pogane in s tem oskrnil svetost tega kraja!« (To sicer ni bilo res; prej so ga v mestu opazili s Trófimom iz Efeza in so mislili, da ga je pripeljal tudi v tempelj.)

Nered se je začel širiti po vsem Jeruzalemu in vse skupaj je začelo preraščati v velik izgred. Pavla so zgrabili in odvedli iz templja, takoj zatem pa zaklenili tempeljska vrata. Skoraj bi ga že ubili, ko je novica, da je ves Jeruzalem zajel izgred, dosegla poveljnika rimske vojske. Ta je skupaj z nekaterimi oficirji in vojaki takoj pohitel proti množici.

Ko so ljudje zagledali poveljnika rimskega bataljona in njegove vojake, so nehali pretepati Pavla. Poveljnik je prišel do njega in ga aretiral. Ukazal je, naj ga vklenejo v dvojne verige. Potem je začel poizvedovati, kdo je in kaj je naredil. Ljudje v množici so vpili to in ono. Zaradi splošne zmede poveljnik ni mogel priti do jasnih odgovorov. Moral je ukazati, naj Pavla odvedejo v vojašnico, ki je bila takoj nad tempeljsko ploščadjo. Ko so prišli do stopnišča, ki je vodilo v vojašnico, so izgredniki čisto podivjali, tako da so morali vojaki Pavla odnesti. Za njim je namreč pritiskala ogromna množica, ki je kričala: »Ubijte ga! Ubijte ga!«

Vojaki s Pavlom so že skoraj prišli do vojašnice, ko se je ta obrnil k poveljniku:

»Mi dovolite, da vam nekaj rečem?« ga je nagovoril po grško.

»Kaj? Ti znaš grško!« je bil presenečen poveljnik. »Se pravi, da

ti nisi tisti Egipčan, ki je pred časom začel vstajo in ki je v puščavo s sabo povedel štiri tisoč oboroženih teroristov?»

»Ne, Jud sem,« je odgovoril Pavel. »Doma sem iz slavnega mesta Tarza v provinci Kilíkiji. Lepo vas prosim: ali smem nagovoriti zbrano množico?«

Poveljnik mu je dovolil. Pavel se je torej postavil na stopnice in s kretnjo roke zaprosil za posluš. Ko so ljudje potihnili, jih je nagovoril v aramejščini, jeziku domačih Judov:

22 Dragi rojaki, spoštovani voditelji – prosim, prisluhnite mi!

Naj vam pojasnim, kaj se je zgodilo. (Ko so slišali, da govori v njihovem domačem jeziku, so ljudje še bolj potihnili.) Jud sem. Rodil sem se v Tarzu v provinci Kilíkiji, odraščal pa sem tukaj, v Jeruzalemu, kjer sem si tudi pridobil izobrazbo. Moj učitelj je bil Gamáiel. Ta me je naučil živeti natančno po vseh zakonih, ki smo jih dobili od naših prednikov. Prav tako strastno sem se zavzemal za Božjo čast, kot se vi danes!

Tako imenovano »Jezusovo pot« sem hotel zatreti do konca. Njene pripadnike, tako moške kot ženske, sem dal aretirati in jih pošiljal v zapor. Nekateri od njih so tudi umrli. Glavni duhovnik in člani voditeljskega zbora lahko to potrdijo. Od njih sem namreč dobil priporočilna pisma za Jude v Damasku. Tja sem se napotil, da bi aretiral tudi tamkajšnje kristjane in jih dal prisilno privedi v Jeruzalem, kjer naj bi bili kaznovani.

Na poti tja, ko sem bil že blizu Damaska, okrog poldne, pa se mi je zgodilo tole. Okoli mene se je nenadoma zabliškala močna svetloba z neba. Padel sem na tla.

»Savel! Savel!« mi je spregovoril neki glas. »Kaj me zatiraš?«

»Kdo ste, Gospod?« sem odvrnil.

»Jaz sem Jezus iz Nazareta,« mi je odgovoril. »Jaz sem tisti, ki ga ti zatiraš.«

Ljudje, ki so me spremljali, so videli svetlobo, njega, ki je govoril z mano, pa niso slišali.

»Gospod,« sem vprašal, »kaj naj zdaj storim?«

»Vstani in pojdi v Damask,« mi je odgovoril. »Tam ti bo nekdo povedal, kaj vse ti naroča Bog.«

Od bleska tiste svetlobe sem oslepel. V mesto so me pripeljali tako, da me je eden od spremljevalcev držal za roko.

V Damasku je živel neki Hananija. Ta je med vsemi tamkajšnjimi Judi užival ugled človeka, ki je predan Bogu in ki spoštuje Mojzesove zakone. Prišel me je obiskat.

»Dragi Savel, naj se ti povrne vid!« je rekel in takoj sem ga lahko videl. »Bog, ki so ga častili naši predniki, ti je dal posebno poslanstvo,« je nadaljeval. »Izbral te je, da spoznaš njegove načrte. Dal ti je, da si videl njega, ki vedno dela prav – osebno je spregovoril s tabo. Bog hoče, da ga zastopaš: vsem ljudem boš kot priča razglašal to, kar si videl in slišal. No, kaj še čakaš? Daj se krstiti! Kliči Jezusovo ime in s tem priznaj, da mu pripadaš. Tako boš rešen svojih grehov.«

Potem sem se vrnil v Jeruzalem. Ko sem šel v tempelj molit, sem imel videnje: pred mano je stal Jezus.

»Hitro, hitro! Odpravi se iz Jeruzalema,« mi je rekel. »Tukaj ljudje ne bodo verjeli, kar jim boš povedal o meni.«

»O naš Vladar, pa ravno oni bi mi morali verjeti,« sem odgovoril. »Saj vendar dobro vejo, kaj sem delal prej po sinagogah: tvoje pripadnike sem dajal aretirati in bičati. Zraven sem bil tudi pri nasilni smrti Štefana, ki te je pogumno zastopal in govoril o tebi. Popolnoma sem se strinjal

z njegovim kamenjanjem. Celo sodeloval sem s tistimi, ki so ga ubili, saj sem medtem pazil na njihova oblačila.«

»Ne!« mi je odvrnil Jezus. »Pojdi od tod, kajti poslal te bom na pot in boš moj odposlanec daleč stran med poganskimi ljudstvi.«

Do tu so ljudje Pavla poslušali, zdaj pa jim je prekipelo.

»Ubijte ga! Spravite ga s sveta!« so začeli kričati na vse grlo. »Takšni si ne zaslužijo, da živijo!«

Množica je čisto podivjala. Vreščali so, ogorčeno opletali nakrog s svojimi oblačili in metali prah v zrak. Rimski poveljnik je ukazal, naj Pavla odvedejo v vojašnico. Obenem je tudi naročil, naj se izvede običajni postopek zaslišanja: naj ga prebičajo, da bo priznal, zakaj so judovske množice tako besne nanj. Ko so vojaki že privezovali Pavla, da bi ga bičali, je ta nagovoril oficirja, ki nadziral izvršitev povelja.

»Ali res smete bičati rimskega državljana?« je vprašal. »In še sploh, če njegova krivda ni dokazana?«

Oficir je brž stekel k poveljniku.

»Ali veste, kaj ste ukazali?« je rekel. »Ta človek je rimski državljan.«

Poveljnik je osebno odšel k Pavlu in ga vprašal:

»Prosim, povejte mi, ste res rimski državljan?«

»Seveda sem,« je odgovoril Pavel.

»Kako to?« se je čudil poveljnik. »Jaz sem moral za to pravico plačati ogromno vsoto.«

»Meni pa je ni bilo treba kupiti,« mu je odgovoril Pavel, »rimski državljan sem že od rojstva.«

Vojaki, ki naj bi ga zaslišali, so se takoj umaknili. Pa tudi poveljnika je postalo strah, saj je dojel, da je dal javno vkleniti rimskega državljana.

Naslednji dan si je hotel poveljnik glede Pavla priti na jasno, česa ga Judi obtožujejo. Odredil je, naj se sestane judovski véliki zbor, skupaj z glavnimi duhovniki. Potem je Pavla izpustil iz pripora in ga pripeljal tja, na soočenje z njimi.

23 »Dragi rojaki,« je rekel Pavel in se članom vélikega zbora zazrl naravnost v oči. »Popolnoma čisto vest imam glede vsega, kar sem naredil v svojem življenju. Vem, da mi Bog ničesar ne očita.«

Glavni duhovnik Hananija je svojim služabnikom takoj ukazal, naj ga udarijo po ustih.

»Bog bo udaril vas!« mu je ostro odvrnil Pavel. »Kakšna dvoličnost! Tukaj proti meni vodite sodno obravnavo, ki naj bi se držala Mojzesovega zakonika, potem pa ukažete, naj me udarijo, kar je čisto v nasprotju s tem zakonikom!«

»Kaj? Takole si upaš zmerjati glavnega duhovnika!« so bili ogorčeni služabniki, ki so stali zraven.

»Oprostite, spoštovani rojaki,« je rekel Pavel, »nisem si mislil, da je glavni duhovnik. Dobro vem, da v Svetem pismu piše: »Ne smeš govoriti grdo o svojih voditeljih.««

Pavel se je dobro zavedal, da nekateri od zbranih pripadajo skupini saducejev, drugi pa skupini farizejev. Zato je zavpil: »Dragi prijatelj! Jaz sem farizej in prihajam iz farizejske družine. Zdaj pa sem na sodišču samo zaradi našega trdnega pričakovanja, da se bodo mrtvi vrnili v življenje!«

Med farizeji in saduceji je takoj nastal prepir in vsi zbrani so se razdelili v dva tabora. Saduceji ne verjamejo v angele ali duhove in tudi pravijo, da mrtvi ne bodo nikoli več oživel. Farizeji pa vse to priznavajo, zato se je vnel glasen spor. Nekateri verski strokovnjaki iz farizejske skupine so kar planili na noge:

»Tukaj ni nobene podlage za obsodbo!« so protestirali. »Morda mu je res spregovoril kakšen duh ali angel.«

Spor se je stopnjeval in postajal vse bolj nasilen. Rimski poveljnik se je ustrašil, da bodo Pavla kar tam, vpričo njega raztrgali.

Naročil je vojakom, naj se prerinejo mednje, potegnejo Pavla izmed besnečih zborovalcev in ga odpeljejo na varno v vojašnico.

Nato je imel ponoči Pavel videnje. Ob njem je stal Vladar Jezus in ga spodbujal:

»Le pogum! Dobro si me zastopal v Jeruzalemu. Zdaj pa ti je usojeno, da boš tako govoril o meni tudi v Rimu.«

Naslednje jutro se je sestalo več kot štirideset Judov, ki so se odločili, da bodo Pavla ubili. Bogu so prisegli, da ne bodo ne jedli ne pili, dokler tega ne izvršijo. Šli so do glavnih duhovnikov in judovskih voditeljev ter jih nagovorili:

»Svečano smo se zaprisegli, da ne bomo pokusili ničesar, dokler ne ubijemo Pavla. Zato vas in ves véliki zbor prosimo naslednje: javite rimskemu poveljniku, naj ponovno privede Pavla med vas, češ da želite natančneje preučiti njegov primer. Mi pa bomo pripravljene, da ga pokončamo, še preden pride do vas.«

Pavlov nečak, sin njegove sestre, pa je zvedel, da mu bodo pripravili zasedo. Šel je do vojašnice in dovolili so mu, da je lahko vstopil in to sporočil Pavlu. Ta je takoj poklical enega od oficirjev.

»Prosim, odpeljite tega mladeniča do poveljnika,« je rekel Pavel. »Nekaj pomembnega mu mora javiti.«

Oficir je torej odšel z njim k poveljniku.

»Jetnik Pavel me je poklical in zaprosil, naj tegale mladeniča pripeljem k vam,« je rekel oficir, »menda ima za vas neko pomembno obvestilo.«

Poveljnik je mladeniča prijel za roko in ga odpeljal na samo.

»Za kaj gre?« je vprašal.

»Judovski voditelji so napravili takle načrt,« je začel mladenič. »Jutri vas bodo prosili, da spet privedete Pavla pred njihov véliki zbor. Rekli bodo, da hočejo natančneje raziskati njegov primer. Ne verjemite jim. V zasedi ga bo namreč čakalo več kot štirideset možkih. Ti so napravili svečano zaprisego, da ne bodo ne jedli

ne pili, dokler ga ne pokončajo. Na to so že pripravljene in čakajo samo še na vašo odobritev.«

»Naj nihče ne zve, da si mi to javil,« je poveljnik naročil mladeniču.

Potem je poklical dva oficirja in jima dal povelje: »Poskrbite, da bo danes ob devetih zvečer dvesto polno oboroženih vojakov pripravljenih za pot v Cezarėjo. Poleg njih naj gre še sedemdeset konjenikov in dvesto pomožnih vojakov. Priskrbite tudi konja, ki ga bo jezdil Pavel. Potrudite se, da bo lahko varno prišel do guvernerja Feliksa.«

Potem je poveljnik napisal tole pismo:

Klávdiij Lízija –

Spoštovanemu gospodu, guvernerju Feliksu

Lep pozdrav!

Posiljam vam človeka, ki ga je judovska množica zgrabila in ga že hotela ubiti. Posredoval sem s svojo posadko in ga odpeljal na varno, saj sem zvedel, da je rimski državljan. Hotel sem ugotoviti, česa ga obtožujejo, zato sem ga privedel pred judovski véliki zbor. Toda tam se je kmalu izkazalo, da gre za obtožbe, ki se tičejo judovskih verskih pravil; skratka nič takega, kar bi bilo treba kaznovati s smrtjo ali z zaporom.

Zdaj pa sem zvedel, da so proti njemu napravili zaroto. Takoj sem se odločil, da ga pošljem k vam. Tistim, ki ga obtožujejo, sem naročil, naj svojo tožbo vložijo pri vas.

Vojaki so izvršili povelje. Vzeli so Pavla v svoje varstvo in z njim ponoči odpotovali do Antipatríde. Naslednji dan so se polno oboroženi vojaki vrnili v vojašnico v Jeruzalem, konjeniki pa so s Pavlom odšli naprej do Cezarėje. Tam so guvernerju izročili pismo in mu predali Pavla.

Guverner je prebral pismo in vprašal Pavla, iz katere province prihaja. Ko je izvedel, da je iz Kilíkije, mu je pojasnil:

»Zaslišal vas bom takoj, ko se bodo tukaj oglasili ljudje, ki vas tožijo.«

Potem je guverner naročil, naj ga imajo v priporu v njegovi rezidenci, se pravi v palači, ki jo je dal zgraditi kralj Heród Véliki.

24 Čez pet dni je h guvernerju prišel glavni duhovnik Hananija in z njim še nekaj drugih judovskih voditeljev. S sabo so imeli odvetnika, ki mu je bilo ime Tertúl. Guvernerju so predložili svojo ovadbo proti Pavlu. Potem so Pavla privedli na obravnavo in Tertúl je začel z obtožnico:

Spoštovani gospod guverner!

Zaradi vašega dobrega vodstva naš narod že dalj časa uživa v blaginji. Zelo smo vam hvaležni za vse reforme, ki jih izvajate po raznih krajih. Vedite, da jih z veseljem sprejemamo. Ker pa vas nočem po nepotrebnem zadrževati, naj preidem k stvari: lepo vas prosim, prisluhnite našemu primeru, ki ga bomo čisto na kratko predstavili.

Ugotovili smo, da je ta Pavel hudo nevaren za vse naše ljudstvo. Jude po vsem cesarstvu hujska k upor. On je vodja sekte Nazarečanov. Aretirali smo ga, ko je poskusil osramotiti in oskruniti naš sveti tempelj.

Ko ga boste zaslišali, se boste lahko tudi sami prepričali, da vse te obtožbe držijo.

Judi, ki so prisostvovali obravnavi, so seveda stopili na Tertúlovo stran in pritrjevali, da je vse to res.

Nato je guverner nakazal Pavlu, da lahko začne svoj zagovor. Ta je odgovoril takole:

Vem, da že vrsto let kot vrhovni sodnik razsojate zadeve judovskega naroda, zato sem vesel, da lahko podam svoj zagovor pred vami.

Sami lahko preverite naslednja dejstva: Pred nič več kot dvanajstimi dnevi sem pripotoval v Jeruzalem, da bi v templju počastil Boga. Ti, ki me obtožujejo, me niso niti enkrat videli, da bi se s kom prepiral ali da bi ljudi hujskal k upor. Tega nisem počel nikjer: ne v templju ne v sinagogah ne po mestnih ulicah. Teh svojih obtožb nikakor ne morejo podpreti z dokazi.

Odkrito pa priznam naslednje: pripadam tako imenovani »Jezusovi poti«, ki jo imajo naši voditelji za krivoversko sekto. Toda prav s tem zares služim Bogu, ki so ga častili naši predniki. Zvesto se opiram na vse, kar piše v Mojzesovem zakoniku in v preroških spisih. Zato se zanašam na veliko Božjo obljubo, ki jo priznavajo tudi oni: namreč da bo Bog vse ljudi ponovno vrnil v življenje, tako dobre kot slabe. Ker sem trdno prepričan v to, vedno pazim, da mi niti Bog niti ljudje ne bi ničesar očitali.

Po več letih bivanja v tujini sem se torej zdaj vrnil v Jeruzalem. Prišel sem, da bi revnim rojakom prinesel denarno pomoč. Obenem naj bi opravil daritev Bogu. Tako sem v templju zaključeval svoj očiščevalni obred. Nobene množice ali skupine ni bilo okrog mene in sploh nobenega nereda. Takrat so po meni planili nekateri Judi iz province Azije. Toda če bi imeli ti kaj resnega proti meni, bi se danes gotovo pojavili na tej obravnavi in predstavili svoje obtožbe. Zato pa naj, prosim, tisti, ki so tu, kar sami povejo, kaj je ugotovil judovski véliki zbor, ko sem se zagovarjal pred njim – katerega prestopka me je obdolžil? Edino, kar lahko rečejo, je to, da sem med obravnavo zavpil: »Na sodišču sem samo zaradi prepričanja, da se bodo mrtvi vrnil v življenje!«

Feliks je vedel precej o »Jezusovi poti« in ker se ni hotel mešati v judovske verske zadeve, je prekinil nadaljnjo razpravo.

»Svojo rzsodbo glede vašega primera bom lahko podal šele potem,« je rekel, »ko bo iz Jeruzalema prispel poveljnik Lízija.«

Potem je naročil oficirju, naj Pavla obdrži v priporu, vendar naj mu pusti nekaj svobode. Izrecno je dovolil, da ga znanci lahko obiskujejo in poskrbijo zanj.

Čez nekaj dni je Feliks prišel na svoj sedež skupaj s soprogo Druzílo, ki je bila Judinja. Dal je poklicati Pavla, da bi slišal več o tem, kaj pomeni pripadati Mesiju Jezusu. Pavel se je torej pogovarjal z njima. Beseda pa je kmalu nanesla na to, da je treba ravnati prav in premagovati svoje sebične nagibe ter da prihaja čas, ko bo Bog sodil vsem ljudem. Feliksu je postalo hudo neprijetno.

»Hvala, dovolj bo za danes,« je rekel Pavlu. »Ko bom imel kaj časa, vas spet pokličem.«

Po tem je Feliks res večkrat poklical Pavla in se pogovarjal z njim. To je počel zato, ker je od njega na tihem pričakoval podkupnino. Tako sta minili dve leti. Tedaj je Feliksa na guvernerskem mestu zamenjal Pórkij Fest. Toda Feliks tudi takrat ni izpustil Pavla, ampak je naredil uslugo judovskim voditeljem in ga še naprej pustil v zaporu.

25 Fest je torej prispel v mesto Cezaréjo in prevzel guvernersko službo. Tri dni zatem je odpotoval v Jeruzalem. Glavni duhovniki in drugi ugledni Judi so mu predložili svojo ovadbo proti Pavlu. Vztrajno so prosili, naj jih podpre v postopku in Pavla premesti nazaj v Jeruzalem. Na poti so ga namreč nameravali iz zasede ubiti. Toda Fest se je odločil drugače.

»Pavel je v zaporu v Cezaréji,« jim je odgovoril, »in tudi sam sem namenjen tja. Če je Pavel prekršil zakon, grejo lahko vaši vodilni z mano in tam vložijo svojo tožbo.«

Fest je ostal še kakšnih osem ali deset dni v Jeruzalemu, potem pa odpotoval v Cezaréjo. Takoj naslednji dan je obnovil sodni proces proti Pavlu. Naročil je, naj ga privedejo, in ko je prispel, so se okrog njega zgrnili judovski voditelji, ki so prišli iz Jeruzalema. Proti njemu so navedli mnogo hudih obtožb, ki pa jih niso mogli dokazati.

»Nobenega zločina nisem zakrivil!« se je branil Pavel. »Niti proti judovskim zakonom niti proti tempeljskim predpisom niti proti rimski cesarski oblasti!«

Fest pa je hotel Judom narediti uslugo. »Bi bili pripravljene oditi v Jeruzalem,« je vprašal Pavla, »da se ta zadeva razreši pred judovskim vélikim zborom, postopek pa bi vodil jaz?«

»Saj smo vendar že na cesarskem sodišču,« je odgovoril Pavel. »Moj primer se mora vsekakor razrešiti pred cesarsko oblastjo. Saj tudi vi že jasno vidite, da proti Judom nisem zakrivil ničesar. Če sem prekršil rimske zakone in naredil kaj takega, kar se kaznuje s smrtjo, bom to sprejel – nočem se izogibati kazni. Tega, kar me tile obtožujejo, pa nikakor nisem kriv. Zato me nihče ne more zgolj iz prijaznosti do njih izročiti njim. Sklicujem se na cesarja! Glede na svoje pravice zahtevam sodno obravnavo, ki jo vodi on osebno!«

Fest se je pogovoril s svojimi svetovalci in nato razglasil svoj sklep:

»Sklicujete se na cesarja – torej greste v Rim!«

Čez nekaj časa sta v Cezaréjo pripotovala kralj Agrípa mlajši in njegova sestra Bereníka. Prišla sta na vljudnostni obisk ob nastopu Festove službe. Ko sta tam preživela že nekaj dni, jima je Fest omenil Pavlov primer.

»Moj predhodnik Feliks je tukaj v zaporu pustil nekega jeznika,« jima je rekel, »in njegov primer predal meni. Ko sem šel v Jeruzalem, so mi ga glavni duhovniki in judovski voditelji ovadili

kot zločinca ter zahtevali njegovo obsodbo. Povedal sem jim, kakšna je rimska sodna praksa: obtoženca ne moremo nikomur izročati zgolj iz prijaznosti. Najprej je treba izpeljati soočenje med njim in tistimi, ki ga tožijo; tako dobi priložnost, da se zagovarja pred obtožbami.

Zato so se oglasili tukaj pri meni in jaz sem takoj naslednji dan ponovno začel sodni proces proti Pavlu. Naročil sem, naj ga privedejo na razpravo, toda njegovi nasprotniki na njej niso predložili nobene resne obtožbe. Sploh ni šlo za kakšne hude zločine, kot sem najprej mislil, ampak samo za spor glede nekih njihovih verskih prepričanj. Omenjali so tudi nekega Jezusa, ki je umrl, Pavel pa trdi, da živi. Nisem vedel, kako naj se odločim. Na te stvari se ne spoznam, zato sem predlagal Pavlu, da bi razpravo preselili v Jeruzalem. Pavel pa se je pritožil: zahteval je, naj njegov primer obravnava cesar, do tedaj pa hoče ostati v priporu. Zato sem naročil, naj ga zastražijo, dokler ga ne bom poslal v Rim.«

Tedaj je kralj Agrípa rekel Festu: »Že nekaj časa si želim slišati, kaj pravi ta človek.«

»Prav,« je odvrnil guverner, »slišali ga boste jutri.«

Naslednji dan sta Agrípa in Bereníka nadvse slovesno vstopila v sprejemno dvorano palače. Tam so bili tudi rimski poveljniki in mestna elita. Fest je naročil, naj privedejo Pavla, potem pa nagoovoril zbrane:

Nadvse spoštovani kralj Agrípa in cenjeni gospodje, ki ste tukaj zbrani!

Poglejte tega človeka! Zaradi njega me oblegajo vsi Judi, tako v Jeruzalemu kot v tem mestu. Kar naprej glasno vztrajajo, da ne sme ostati pri življenju. Jaz pa sem prišel do ugotovitve, da ni storil ničesar, kar bi zahtevalo smrtno kazen. In ker se je skliceval na cesarja, sem razsodil, da ga je treba poslati v Rim. Vendar nimam ničesar

oprijemljivega, kar bi lahko v zvezi z njim napisal cesarju, našemu Vladarju. Zato sem ga dal privedi pred vse vas – še posebej pa pred vas, spoštovani kralj Agrípa – da bi lahko skupaj preiskali njegovo zadevo in da bi vedel, kaj naj napišem. Zdi se mi namreč absurdno, da bi jetnika poslal v Rim na razsodbo, obenem pa ne bi jasno povedal, kakšne obtožbe ga bremenijo.

26 Kralj Agrípa je nato rekel Pavlu:
 »Zdaj imate priložnost, da predstavite svoja stališča.«
 Pavel je s kretnjo roke zaprosil za pozornost in začel svojo obrambo:

Nadvse spoštovani kralj Agrípa!

V veliko čast in veselje mi je, da lahko danes prav vam podam svoj zagovor pred vsemi obtožbami, ki so jih izrekli judovski voditelji. Vesel sem predvsem zato, ker ste dober poznavalec judovskih navad in verskih vprašanj. Zato vas lepo prosim: potrpežljivo me poslušajte.

Vsi naši voditelji dobro vejo, kakšno je bilo moje življenje vse od otroštva. Vejo, kako sem živel v svoji domovini in potem v Jeruzalemu. Poznajo me torej že od prej. Potrdijo lahko, da sem se ravnal po verskih pravilih naše najstrožje smeri – bil sem farizej. Zdaj pa sem tukaj pred sodiščem samo zato, ker zaupam, da se izpolnjuje velika obljuba, ki jo je Bog dal našim prednikom. Bogoslužje, ki ga vseh dvanajst rodov našega ljudstva prizadevno opravlja noč in dan, ima samo en cilj: namreč da bi doživeli izpolnitev te obljube.

Spoštovani kralj Agrípa! Judovski voditelji me zdaj obtožujejo prav zaradi tega pričakovanja. Zakaj naj bi bilo tako neverjetno, da je Bog nekoga, ki je bil mrtev, dejansko že vrnil v življenje?

Sicer sem tudi jaz najprej mislil, da je treba na vsak način izkoreniniti vse, kar je povezano z Jezusom iz Nazareta. To sem čutil kot svoje poslanstvo in izvrševati sem ga začel v Jeruzalemu. S pooblastilom glavnih duhovnikov sem mnoge kristjane poslal v zapor in nato glasoval za njihovo usmrtitev. V vseh jeruzalemskih sinagogah sem si prizadeval za to, da so jih kaznovali. Tako sem jih hotel prisiliti, da bi se odpovedali Jezusu. Toda to mi še ni bilo dovolj. Tako sem bil besen nanje, da sem jih hotel zatreti tudi po drugih mestih.

Spoštovani kralj Agrípa, s tem namenom sem odpotoval v Damask. Imel sem uradno dovoljenje glavnih duhovnikov, ki mi je dajalo vsa pooblastila. Na poti tja – bilo je opoldne – pa se je zgodilo tole. Okrog mene in mojih sopotnikov se je zabliskala svetloba z neba, ki je bila močnejša od sonca. Vsi smo popadali po tleh in zaslišal sem glas:

»Savel! Savel! Kaj me zatiraš? Ali ni neumno, da se takole boriš proti meni?«

»Kdo ste, Gospod?« sem odvrnil.

»Jaz sem Jezus,« mi je rekel glas. »Jaz sem tisti, ki ga ti zatiraš. Zdaj pa vstani in me poslušaj! Pokazal sem se ti zato, ker te jemljem v službo. Kot priča boš ljudem razglašal to, kar si zdaj spoznal o meni in kar ti bom še pokazal. Zaščitil te bom pred Judi in tudi pred pogani, h katerim te pošiljam. Zdaj so kakor slepi, toda ti jim boš govoril in jim odprl oči. Zapustili bodo vse, kar je temnega, in prestopili v svetlobo. Rešili se bodo Satanove oblasti in stopili v Božjo vladavino. Ker mi bodo začeli zaupati, jim bodo grehi odpuščeni. Tako bodo postali del mojega svetega ljudstva.«

Spoštovani kralj Agrípa! Moral sem upoštevati naročilo,

ki mi ga je dal Bog v tem videnju. Zato sem vsem ljudem začel razglašati, naj spremenijo svoje življenje in se vrnejo k Bogu ter s svojimi dejanji pokažejo, da so se res spremenili. S tem razglasom sem začel v Damasku, nadaljeval v Jeruzalemu in po vsej Judeji, nato pa sem šel tudi k poganskim narodom. To je razlog, zaradi katerega so me Judi v templju aretirali in me hoteli usmrtiti. Toda Bog mi pomaga in mi daje moč vse do danes. Zato ne odstopam, ampak vsem ljudem, pomembnim in nepomembnim, kot priča razglašam Mesija Jezusa. Kar govorim, ni nič drugega kot to, kar so napovedovali Mojzes in preroki: obljubljeni Mesija bo umrl mučne smrti in se kot prvi vrnil nazaj v življenje. Novico o njem bodo razglasili med judovskim ljudstvom in poganskimi narodi – to bo kakor rešilna luč, ki zasveti v temi.

»Pavel, vi ste čisto zblazneli!« je nenadoma zavpil Fest. »Preveč ste študirali, zato se vam je zmešalo.«

»Oprostite, spoštovani gospod guverner,« je odgovoril Pavel, »ne, ni se mi zmešalo. Reči, o katerih govorim, so se res zgodile in so smiselne. Spoštovani kralj je s to zadevo seznanjen, zato z njim govorim tako odkrito. Prepričan sem namreč, da je za te stvari že zvedel, saj so se dogajale javno, ne kje naskrivaj.«

Nato se je Pavel obrnil h kralju: »Nadvse spoštovani kralj Agrípa, ali verjamete prerokom? Vem, da jim verjamete.«

»Počasi, počasi,« se je namuznil kralj. »Še malenkost, pa me boste prepričali in bom celo jaz postal kristjan.«

»Molim, da bi se to tudi zgodilo,« mu je odvrnil Pavel. »Še malo ali še veliko – želim si, da bi čisto vsi, ki me danes poslušate, postali to, kar sem jaz. Samo brez tehle jetniških verig.«

Tedaj so razpravo zaključili. Kralj, guverner, Bereníka in ostali, ki so zasedali z njimi, so se umaknili na samo, da bi se pogovorili o zadevi.

»Ta človek ni naredil nič takega,« so menili, »da bi ga bilo treba kaznovati s smrtjo ali z zaporom.«

»Če se ne bi skliceval na cesarja,« je kralj rekel guvernerju, »bi ga dejansko lahko izpustili.«

27 Tako je napočil čas za plovbo proti Rimu. Pavla in še nekaj drugih jetnikov je guverner zaupal oficirju Juliju, ki je pripadal posebni enoti z imenom Cesarski bataljon. Vkrkali smo se na ladjo, ki je prihajala iz mesta Adramítija in je bila namenjena nazaj v razna pristanišča province Azije. Odpluli smo skupaj s sokristjanom Aristárhom iz Soluna v Makedoniji.

Naslednji dan smo pristali v Sidónu. Oficir Julij je bil prijazen do Pavla in mu je dovolil, da je obiskal svoje krščanske prijatelje. Ti so ga oskrbeli z vsem, kar je potreboval. Potem smo nadaljevali pot. Zaradi nasprotnega vetra smo obpluli Ciper po vzhodni strani, ki je bolj zatišna. Nato smo prepluli morje ob Kilíkiji in Pamfiliji ter prispeli v pristanišče Mira v pokrajini Líkiji. Tam je oficir našel ladjo iz Aleksandrije, ki je bila namenjena v Italijo, in nas vkrcal nanjo.

Nato se je plovba nadaljevala počasi. Šele po več dneh smo se približali mestu Knidosu. Tam nas je veter prisilil, da smo spremenili smer plovbe: obrnili smo se proti jugu in mimo rta Salmóna zapluli na južno, bolj zatišno stran Krete. Držali smo se blizu obale in le s težavo prispeli v kraj Dobri Pristani, ki je blizu mesta La-sája.

Plovba pa je začela postajati nevarna. Zdaj smo namreč izgubili že precej časa in začela se je bližati zima. Pavel je nagovoril posadko:

»Gospodje, vidim, kaj se bo zgodilo, če nadaljujemo s plovbo: čaka nas brodolom. Izgubili bomo tovor ter uničili ladjo in tudi naša življenja bodo ogrožena.«

Oficir pa ni sprejel Pavlovega nasveta, ampak je bolj zaupal

temu, kar sta govorila kapitan in lastnik ladje. Ker so bili Dobri Pristani neprimerni za prezimovanje, se je sploh večina strinjala, da bi bilo dobro odpluti naprej. Poskusili naj bi priti do pristanišča Fojniks, naprej ob obali Krete, in tam prezimiti. To pristanišče gleda na jugozahod in severozahod.

Zapihal je južni vetrič in bili so prepričani, da zdaj lahko izpeljejo svoj načrt. Dvignili so sidro in zapluli ob obali Krete. Toda naenkrat se je vreme spremenilo in z otoka je zapihala orkanska burja ter zajela ladjo. Ker se ni dalo obdržati smeri, smo jo morali obrniti tako, da jo je veter odnesel s sabo. Mimo nekega otočka, ki se imenuje Kavda, nas je neslo po zatišni strani. Takrat je veter malo popustil in z veliko napora nam je uspelo na krov potegniti pomožni čoln, ki smo ga do tedaj vlekli za sabo. Da bi utrdili in zaščitili ladijski trup, so mornarji okrog njega privezali vrvi. Ker so se bali, da bo ladja udarila ob sipine na libijski obali, so spustili zavorno sidro. Potem so pustili, da jo je neslo naprej. Hud vihar pa ni ponehal, zato so naslednji dan odvrgli nekaj tovora. Še dan pozneje so vrgli v morje precej ladijske opreme. Več dni že nismo videli ne sonca ne zvezd, vihar pa je divjal z nezmanjšano močjo. Tako smo začeli izgubljati še zadnje upanje na rešitev.

Potem ko že precej časa nihče na ladji ni več mogel jesti, se je Pavel postavil pred vse in spregovoril:

Gospodje, prisluhni bi mi morali. Ne bi smeli odpluti s Krete. Tako bi se izognili brodolomu in vsej tej škodi. Toda zdaj bi vas rad spodbudil: prosim, ne izgubite poguma! Vsi boste ostali pri življenju, le ladja bo uničena.

Danes ponoči sem namreč videl angela. Poslal ga je Bog, ki mu pripadam in mu služim. Angel mi je rekel tole:

»Ne boj se, Pavel! Usojeno ti je, da se boš zagovarjal pred cesarjem. Bog pa ti je zelo naklonjen: samo zaradi tebe bo poskrbel, da bodo preživeli tudi vsi tvoji sopotniki.«

Torej pogum, proč s potrlostjo! Trdno zaupam Bogu, da se bo zgodilo tako, kot je rekel. Gotovo nas bo vrglo na kakšen otok.

Bila je že štirinajsta noč, odkar nas je nosilo sem in tja po sredozemskem morju. Okrog polnoči se je mornarjem zazdelo, da se bližamo nekemu kopnemu. Izmerili so globino vode: štirideset metrov. Malo naprej so izmerili še enkrat: samo trideset metrov. Ustrašili so se, da bomo udarili ob ostre skale. Z zadnjega konca ladje so spustili štiri sidra, da bi jo upočasnili. Nestrpno so si želeli, da bi se čim prej zdanilo, še pred zoro pa so poskusili pobegniti. Izmislili so si, da morajo v vodo namestiti še sidra s sprednjega dela ladje, zato so začeli spuščati pomožni čoln.

»Če mornarji ne bodo ostali na ladji,« je Pavel rekel oficirju in vojakom, »se ne boste rešili.«

Vojaki so takoj prerezali vrvi pomožnega čolna in pustili, da ga je morje odneslo.

Tik preden se je zdanilo, je Pavel spet nagovoril vse, ki so bili na ladji. Prosil jih je, naj vendar pojejo nekaj hrane.

»Že dva tedna ste tako zaskrbljeni, da niste čisto nič jedli. Prosim, pojejte kaj! Za vaše življenje gre! Le tako se vam ne bo zgodilo nič hudega.«

Potem je Pavel vzel v roke hlebec kruha. Pred vsemi je izrekel zahvalo Bogu, razlomil hlebec na kose in začel jesti. Tedaj so se vsi opogumili in nekaj pojedli. Na ladji nas je bilo dvesto šestinsedemdeset. Ko so se vsi nasitili, so preostalo natovorjeno žito zmetali v morje, da bi bila ladja lažja.

Končno se je začelo daniti. Mornarji niso mogli prepoznati kopnega, ki se je pokazalo pred nami, opazili pa so zaliv, ki je imel na koncu peščeno obalo. Mislili so, da bi tam morda lahko spravili ladjo iz vode. Zato so odvezali sidra in jih odvrgli v morje. Popustili so vrvi pri bočnih krmilih in razpeli sprednje jadro. Tako so ladjo

povsem prepustili vetru, da jo je nesel proti peščeni obali. Toda nenadoma smo naleteli na plitvino in ladja je nasedla. Sprednji del se je zagozdil in se ni več premaknil, zadnji del pa se je začel lomiti pod silo valov.

Vojaki so tedaj sklenili, da je treba ujetnike pobiti, saj bi ti lahko odplavali na obalo in pobegnili. Toda oficir jim je to prepovedal, ker je vsekakor hotel Pavla rešiti. Namesto tega je dal tole povelje: tisti, ki znajo plavati, naj poskačejo s krova in začnejo plavati proti obali; drugi pa naj jim sledijo tako, da se oprimejo kakšne deske ali katere druge stvari z ladje. Tako se je tudi zgodilo: vsi smo se živi in zdravi rešili na kopno.

28 Potem ko smo bili že na varnem, smo ugotovili, da smo na otoku Malti. Preprosti domačini, ki so tam živeli, so nas presenetili s svojo prijaznostjo. Ker je začelo deževati in je bilo hladno, so za nas zakurili ogenj in nas povabili zraven.

Tudi Pavel je nabral polno naročje dračja in ga začel metati na ogenj. Tedaj pa je iz njega prilezla kača, ker jo je toplota prepodila. Pičila je Pavla in se mu obesila na roko.

»Ta človek je gotovo morilec,« so si rekli domačini, ko so videli, kako Pavlu z roke visi kača. »Pravkar se je rešil iz morja, vendar mu boginja pravice ne pusti živeti.«

Pavel pa je kačo samo stresel v ogenj in zgodilo se mu ni nič hudega. Domačini so mislili, da bo otekel, ali da se bo naenkrat zgrudil mrtev. Dolgo časa so čakali in gledali vanj, vendar se ni zgodilo nič. Potem so se premislili in si rekli: »Gotovo je kdo od bogov.«

Blizu tistega kraja je bilo posestvo, ki je pripadalo rimskemu uradniku Públiju, glavnemu upravitelju otoka. Tudi ta nas je ljubeznivo sprejel in nas tri dni gostil pri sebi. Njegov oče pa je bil bolan in je ležal v postelji. Mučila sta ga vnetje črevesja in vročina. Pavel ga je obiskal v njegovi sobi. V molitvi je nanj položil roke in

ga ozdravil. Za ta dogodek so zvedeli tudi drugi bolniki na otoku; prišli so k Pavlu in ozdravil je še njih. Ti so nas potem obsuli z darili. Pozneje, ko smo odhajali z otoka, so nas tudi dobro oskrbeli z vsem, kar smo potrebovali.

Na Malti smo bili skupaj tri mesece. Potem smo odpluli z ladjo, ki je prezimila na otoku, prihajala pa je iz Aleksandrije. Spredaj je imela izrezljano zaščitno znamenje božanskih dvojčkov, Kastorja in Poluksa. Prispeli smo v mesto Sirakúze in tam ostali tri dni. Potem smo odpluli naprej in pristali v mestu Régium. Naslednji dan je zapihal južni veter, zato smo do pristanišča Putéoli potrebovali samo dva dni. Tam smo srečali nekaj kristjanov, ki so nas povabili, naj za teden dni ostanemo pri njih.

Nato smo po kopnem napravili še zadnji del poti proti Rimu. Tamkajšnji kristjani so slišali, da prihajamo, zato so nam prišli naproti. Nekateri so nas pričakali že v Ápijevem trgu, drugi pa malo naprej pri Treh Tavernah. Ko jih je videl, je Pavlu močno zrasel pogum, in zahvalil se je Bogu.

Ko smo prišli v Rim, so Pavlu dovolili, da je bival v hišnem priporu. Stanovanje si je lahko poiskal sam in za stražo so mu dali samo enega vojaka.

Tri dni po prihodu v Rim je Pavel k sebi povabil tamkajšnje judovske voditelje. Ko so se sestali pri njem, jih je nagovoril takole:

Dragi rojaki!

V Jeruzalemu so me aretirali in me izročili rimski oblasti, čeprav nisem storil prav ničesar proti našemu ljudstvu. Nikoli nisem nasprotoval navadam, ki smo jih dobili od prednikov. Rimljani so me nato zaslišali in me hoteli izpustiti, ker niso našli nobene podlage za to, da bi bil obsojen na smrt. Toda Judi so temu vztrajno nasprotovali, zato mi ni preostalo drugega, kot da zahtevam sodno obravnavo pred

cesarjem. S tem pa nikakor nočem nastopati proti našemu ljudstvu. K sebi sem vas povabil, ker bi vam rad to pojasnil. Dejansko sem v te lisice vklenjen zato, ker razglašam, da se je zdaj uresničilo veliko pričakovanje našega naroda!

»Iz Judeje nam niso glede vas poslali nobenega pisma,« so odgovorili voditelji. »Prav tako nas ni obiskal nihče, ki bi govoril kaj slabega v zvezi z vami. Zelo nas zanimajo vaša stališča. Vemo samo to, da to novo gibanje, ki mu pripadate, povsod vzbuja odpor in obsodbe.«

Tako so se dogovorili za določen dan, in takrat je prišlo na obisk k Pavlu še več Judov. Ves dan jim je z vso gotovostjo dokazoval, da je Bog že začel svojo vladavino. S pomočjo Mojzesovega zakonika in preroških spisov jih je prepričeval, da je Jezus Mesija. Nekateri od njih so bili odprti za to, kar je govoril, drugi pa so ostali skeptični. Niso in niso mogli doseči soglasja, zato so se začeli razhajati po domovih. Pavel pa je končal s tem opozorilom:

Kako lepo je Sveti Duh vse to napovedal! Prerok Izaija je namreč rekel vašim prednikom:

Pojdi, povej tem ljudem:

Še in še boste napenjali ušesa,

pa vam nič ne bo jasno,

razbijali si boste glavo,

pa nikakor ne boste dojeli.

Ti ljudje so se čisto poneumili!

Mašijo si ušesa in zatiskajo si oči.

Zato ne dojamejo, ne sprevidijo in ne slišijo;

zato se nočejo vrniti k meni

in mi ne pustijo, da bi jih ozdravil.

Judi, naj vam povem še tole: Bog je zdaj začel reševati druge narode. Za razliko od vas bodo pogani njegovo sporočilo sprejeli!

Pavel je v svojem najetem stanovanju ostal še celi dve leti. Sprejemal je lahko vse, ki so ga hoteli obiskati. Pogumno je razlagal nauk o Jezusu in pri tem ga ni nihče niti najmanj oviral. Razglašal je, da je nastopila Božja vladavina in da je Jezus res Mesija, obljubljeni osvoboditelj in Vladar.

Apostol Janez – Drugo pismo

IZVOLJENKI

1 *Voditelj – Božji izvoljenki – krščanski skupnosti in njenim članom*

V resnici vas imam rad – pa ne samo jaz, ampak tudi vsi, ki poznajo resnico. Resnica, o kateri govorim, je pravo spoznanje Boga, ki ga daje Jezus. Ta resnica prebiva v nas in bo med nami za vedno. Naša medsebojna ljubezen izhaja iz nje. Zagotavljam vam: ko smo trdno prepričani v to resnico in drug drugega ljubimo, izkušamo nezasluženo Božjo dobroto, njegovo sočutno pozornost in obljubljeni mesijanski mir. Vse to nam dajeta Bog Oče in Mesija Jezus, njegov Sin.

Kako sem se razveselil, ko sem slišal o vas! Zvedel sem namreč, da so med vami mnogi trdno prepričani v to resnico in živijo v skladu z njo. Prav to hoče Bog, naš Oče. In zdaj bi rad spodbudil vso vašo skupnost, naj med vami vlada ljubezen. Ljubiti pa pomeni, da živimo, kakor naroča Bog. Saj vam ne pišem nič novega – to naročilo poznamo, že odkar smo postali kristjani. Takrat smo ga dobili za vodilo svojega življenja.

Po svetu namreč hodi veliko takih, ki zavajajo ljudi: trdijo, da Mesija Jezus ni bil pravi človek iz mesa in krvi. V njih deluje veliki Mesijev nasprotnik, glavni prevarant! Zato pazite, da se ne odda-

Ijite od resnice, ki smo vam jo razglasili. Samo tako boste dobili bogato nagrado, ki jo je obljubil Bog. Kdor se ne drži tega nauka in uči po svoje, se loči od Boga. Kdor pa ostaja zvest Mesijeveму nauku, živi združen z Očetom in Sinom. Če obišče vašo skupnost kdo, ki ne uči tega nauka, ga ne sprejmite kot gosta; sploh ga ne imejte za sokristjana. Kdor se prijateljsko družī s takšnim človekom, namreč sodeluje pri zlu, ki ga počne.

Povedati vam moram še veliko stvari, pa tega ne bi rad pisal na papir. Rad bi vas obiskal in z vami govoril v živo. Potem bomo vsi skupaj uživali v popolnem veselju, ki ga daje Mesija.

*Lep pozdrav od kristjanov iz naše skupnosti, Božje izvoljenke,
ki je z vašo tesno povezana.*

1 *Voditelj –
Dragemu Gaju, ki ga Bog ljubi*

Dragi prijatelj, tudi jaz te imam rad, saj naju povezuje resnično spoznanje Boga. Kot kristjan dobro napreduješ, in prosim Boga, da bi ti tudi sicer vse šlo dobro ter da bi bil zdrav. Ko me obiščejo sokristjani, pripovedujejo, kako si zvest resnici, ki nam jo je pokazal Jezus. To se vidi iz tvojega življenja. Kako sem vesel tega! Nič me ne razveseli tako kot novica, da moji duhovni otroci živijo v skladu s to resnico.

Dragi prijatelj, tvoja predanost se očitno kaže v tem, kar delaš za sokristjane – celo za tiste, ki jih niti ne poznaš. Ti so nam pred zbrano krščansko skupnostjo potrdili, kako nesebično jih ljubiš. Prosim, še naprej jih podpiraj pri njihovem poslanstvu in jih velikodušno oskrbi za nadaljnjo pot. Takšna drža se lepo sklada s tem, kdo je naš Bog. Potujejo namreč po svetu in razglašajo Jezusovo sporočilo. Pri tem pač ne morejo računati na pomoč tistih, ki niso kristjani. Za misijonarje smo dolžni skrbeti mi. Tako postavjamo sodelavci pri širjenju resničnega spoznanja Boga.

Vaši skupnosti sem sicer že pisal, ampak Diotref me ne upošteva, ker hoče vedno biti glavni. Zlobno nas obrekuje, a to še ni

vse. Potujočim oznanjevalcem odreka gostoljubje, če pa jih želijo sprejeti drugi, jim to preprečuje in jih izključuje iz skupnosti. Ko vas obiščem, ga bom soočil s tem, kar počne.

Dragi prijatelj, ne posnemaj slabih zgledov, posnemaj, kar je dobro! Bogu pripada tisti, ki dela dobro. Kdor pa povzroča zlo, ni doživel, kdo je Bog. O Dimitriju vsi govorijo samo dobro. Tudi iz njegovega življenja se vidi, da res pozna Boga. Mi ga zelo cenimo in veš, da se na naše mnenje lahko zaneseš.

Povedati ti moram še veliko stvari, pa tega nočem pisati na papir. Upam, da se kmalu vidiva in se pogovoriva v živo. Naj v tebi vlada mesijanski mir!

*Lep pozdrav od tvojih prijateljev.
Pozdravi naše prijatelje – vsakega posebej!*

UGRIZNI V BESEDO

Skozi šest puščav z Jezusom

Si že doživel, da se počutiš, kot da nekaj manjka, pa ne veš kaj? Da bi nekaj počel, pa ni nobena ideja »ta prava«? Včasih ne znamo niti dobro opisati, kaj nam manjka v življenju. Nekateri krščanski duhovni učitelji so to poimenovali »žeja«, drugi »lakota«, tretji »nemirno srce«. Vsi pa so prišli do istega zaključka: do konca odžeja, nasiti oziroma umiri te lahko samo Bog. Pri njem najdeš tisto »nekaj, kar manjka«.

Letos smo na naslednjih straneh pripravili šest »puščav«: šest priložnosti, da nekaj časa preživiš z Jezusom, z Božjo Besedo. Puščava pomeni, da se odločiš za pustolovščino. To je čas, ki si ga vzameš, da večkrat prebereš odlomek iz Svetega pisma in ob njem premišljuješ o svojem življenju. Ob tem so ti v pomoč vprašanja na naslednji strani. Koliko časa potrebuješ za to? Kolikor ga nameniš. Lahko 5 minut, lahko 15, 20 ... Tudi v 5 minutah lahko doživiš dragoceno izkušnjo!

Odlomki so zgoraj v tekstu označeni z ugriznjeno ribo. Siva številka 1 in črta ob besedilu kažeta, za kateri odlomek gre. Seznam na naslednjih straneh pa deluje takole: najprej je številka odlomka, potem številka strani, na kateri se začenja, nato so navedeni poglavje in vrstice (če hočeš odlomek poiskati v kakšnem »standardnem« prevodu Svetega pisma), potem pa vprašanja v razmislek.

KRATKI VODIČ PO PUŠČAVI

- Ko začneš s »puščavo«, si poišči kraj, kjer se dobro počutiš in imaš mir. Najbolje, da tudi mobilni telefon za ta čas utišaš ali celo izključiš. Nato prosiš Jezusa, naj ti da Svetega Duha, da boš razumel, kar bereš.
- Potem odlomek počasi preberi; lahko tudi večkrat. Podčrtaj, kar te nagovori. Nato se ustavi ob tem, kar si podčrtal: Kaj je tisto, kar te je nagovorilo? Na kaj me spominja? Kaj mi to pove za moje življenje?
- Pri naslednjem koraku si pomagaš z vprašanji, ki so tu spodaj.
- Na koncu še enkrat pogledaš nazaj: Katera misel mi ostaja? Sem kaj spoznal? Se je pojavilo kakšno vprašanje? Nato se za vse to Jezusu zahvali in tako zaključi s kratko molitvijo.
- Če se za puščavo odločiš skupaj s prijatelji, si lahko na koncu podelite svoje izkušnje. Pri tem pa je zelo pomembno, da vedno govori le eden, ostali pa ga poslušajo in ne komentirajo. Vsak pove toliko in tisto, kar želi; nihče se ne sme počutiti prisiljen. S tem ohranjamo medsebojno spoštovanje in zaupanje ter spoznavamo moč skupnosti.

APOSTOLSKA DELA

št. str. odlomek vprašanje v razmislek

1	11	1,2–8	<p><i>Kisle kumarice so kisle, ker so potopljene v kis, češnje v kompotu pa npr. sladke, ker plavajo v sladkanem soku. (Pač ne more biti drugače, ne?) Kaj bi rekel, v kaj je »potopljen« današnji svet, naše življenje? Kaj je najbolj značilno? Jezus obljublja svojim učencem, da nas bo potopil v Svetega Duha – kaj se s tem v življenju spremeni?</i></p> <p><i>Kakšno poslanstvo Jezus zaupa svojim učencem? Kaj to pomeni zame?</i></p>
---	----	-------	---

- 2 | **14** 2,14–21 *Na kaj ponavadi pomislimo, če za koga rečejo, da prerokuje? Kaj pa o prerokovanju pove ta odlomek? Si že doživel, kaj podobnega temu, kar je napovedal prerok Joél?*
- 3 | **15** 2,22–36 *Kako Peter gleda na vprašanje, kaj se bo zgodilo po smrti? Kakšne razloge navede za to? V čem je njegov krščanski pogled tako poseben?*
- 4 | **35** 8,26–39 *Kaj pomeni branje Svetega pisma za kristjana? Kaj pomeni za nekoga, ki ni kristjan? Kaj tebi pomeni branje Svetega pisma?
Kako je Filip začel pogovor o veri? Kako ga je nadaljeval? Kako se jaz pogovarjam z drugimi o veri?*
- 5 | **64** 17,22–34 *Pavel se je pri svojem nagovoru oprl na to, kar je videl dobrega pri tistih, ki jim je govoril. Če bi govoril danes v tvojem občinskem svetu, na kaj bi se lahko oprl? Kako danes ljudje gledajo na prepričanje kristjanov, da se je Jezus po smrti v resnici in nepreklicno vrnil v življenje? Kako na to gledaš ti?*
- 6 | **68** 19,1–7 *Kako bi odgovorili na Pavlovo vprašanje o Svetem Duhu v tvoji župniji oziroma skupnosti? Kako bi odgovoril ti? Kako je prihod Svetega Duha povezan z odločitvijo, da zares hočeš pripadati Vladarju Jezusu?*

FACEBOOK

Prevod v sodobni, živi jezik ne more in ne sme biti samo mrtva črka na papirju! Prevod Življenje z Jezusom bo vse do leta 2018 »pilotski projekt«, kar pomeni, da je odprt za vse pripombe, komentarje in morebitne pomisleke. Zato se na Facebooku pridruži skupnosti Življenje z Jezusom (www.facebook.com/zivljenjzejesusom) in se vključi v debato z drugimi bralci. Stran je javna, tako da lahko dogajanje spremljaš, tudi če nisi prijavljen v Facebookovo mrežo.

Tukaj sproti objavljamo odlomke iz novega prevoda, včasih tudi nekatere »čisto sveže«, ki so še v delu, da bi glede njih pridobili tvoje mnenje. Povabljen si, da prispevaš svoje komentarje, mnenja, pomisleke in vprašanja. Izzivamo te, da pustiš trajen pečat in prispevaš svoj kamenček v mozaik novega svetopisemskega besedila.

ZIVO.SVETOPISMO.SI

Vabimo te tudi, da preko spletne strani <http://zivo.svetopismo.si> spremljaš potek projekta Življenje z Jezusom. Na strani si lahko brezplačno preneseš besedila v različnih formatih za elektronske bralnike. Tekst lahko primerjaš z ostalimi svetopisemskimi prevodi tudi preko portala www.biblija.net, kjer za doslej prevedene svetopisemske knjige izbereš okence »ŽJ«.

BEREM BESEDO

Si šel skozi vse puščave in želiš več? Začni »brati Besedo«. Obišči spletno stran <http://berem.svetopismo.si> in se pridruži pobudi, katere cilj je, da čimveč ljudi Sveto pismo vzame zares in ga »spravi v vsakdanje življenje«. Na spletni strani boš našel seznam stotih odlomkov, ki te bodo vodili skozi celotno Sveto pismo. Izzivalna premišljevanja teh odlomkov poišči v novi knjigi **Bistvenih sto**. H »grizenju« v Besedo povabi še svoje prijatelje – postani **sejalec Besede!**